4képkönyv.qxd 3/24/09 4:26 PM Page 1 (Black plate)

Végh Tamás

A NAGY SZABADÍTÁS

A Biblia üzenete 4 képben

2009 Budapest

4kepkonyv.qxd 3/24/09 4:26 PM Page 2 (Black plate)

Végh Tamás

A NAGY SZABADÍTÁS

A Biblia üzenete 4 képben

© Végh Tamás

ISBN 978-963-06-7010-4

Felelős kiadó:
BUDAPEST FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Szerkesztette: Devich Márton
Nyomdai előkészítés: Börcsökné Lábas Hilda – KÉPPONT BT.
Korrektúra: Vitézné Horváth Erika
Nyomdai kivitelezés: LOMBOS NYOMDA KFT.

BEVEZETÉS

Ez a kis könyv segítség ahhoz, hogy az olvasó megértse, mi a Biblia alapüzenete. Több nemzedék nőtt fel úgy, hogy sem a családi otthonban, sem az iskolában, hittanórákon, templomban nem ismerhette meg a Biblia tartalmát. Lehet, hogy egy-egy történet ismerős – például József és testvérei, Mózes, Jézus élete –, de a Biblia mondanivalója sokak számára érthetetlen.

A lassan negyvenéves lelkipásztori szolgálatom során arra törekedtem, hogy azok számára is érthetővé tegyem a Biblia alapüzenetét, akik nagyon messziről érkeztek. Mára kikristályosodott egy módszer, amellyel kétszer másfél órában megpróbálom négy kép segítségével megmagyarázni a lényeget. Ezt a gyakorlatot követjük, amikor az esküvőre jelentkező párokat felkészítjük, vagy ha a keresztelős családokkal találkozunk (nekik rövidebb tanítást kell adnunk, mert sietnek a kicsihez, vagy elhozzák magukkal), de ezt a módszert alkalmazzuk akkor is, ha valaki csupán érdeklődik, és egy beszélgetésben elindulunk az alapoknál.

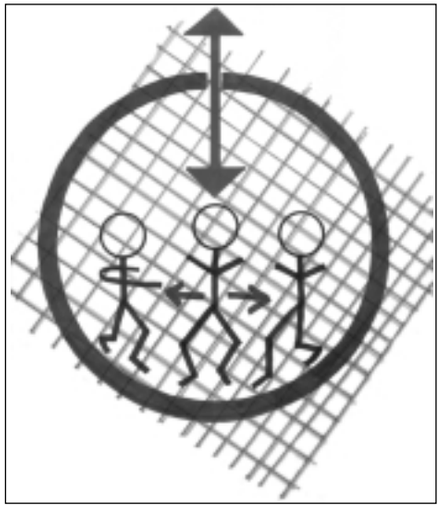
Mielőtt a Biblia igéire figyelnénk, azt is elmondom, hogy itt most nem erőszakos térítési kísérlet folyik. Együtt figyelünk a Bibliára, és azt keressük: mit mond a Biblia életünk alapkérdéseire? – Az már egy következő lépés, hogy megismerve a válaszokat, ki milyen következtetésekre jut el a saját életére nézve.

Úgy kezdem, hogy kezembe veszem a Bibliát, és azt mondom: Egyik kezemben a Biblia, másik kezemben a mindennapi élet. Mennyivel lesz olcsóbb a kenyér és tüzesebb a szerelem, ha valaki komolyan veszi a Biblia igéit?! – Azt állítom, hogy az életünk leggyakorlatibb kérdéseiig érvényes összefüggés van a kettő között. Ezután vállalom, hogy ezt az összefüggést elmondom, megértetem. Általában eddig még bevált ez a módszer. A legóvatosabb jegyesek is, akik kettős fedezékben jöttek, gondolván, mi vár ránk, megimádkoztat a pap, csak ezen essünk túl, az üzenet hatása alá kerültek. Nem azt mondom, hogy hitet nyertek, de érintést kaptak, összefüggések nyíltak meg előttük. Többen kifejezték, hogy nem is gondolták a Bibliáról, hogy ennyire mai üzenettel rendelkezik.

Azt is tudom, hogy más az előadás és más az írott szöveg. Most megpróbálom írásban is elmondani az üzenetet. Javaslom, hogy ezt a könyvet adjuk tovább olyan barátainknak, ismerőseinknek, akik érdeklődnek a Biblia iránt, vagy akiknek szeretnénk felkelteni az érdeklődésüket. Mondjuk meg, hogy olvassák el, utána beszélgethetünk a kérdéseikről. Mi az, ami érthetetlen, mi tetszett, mivel ellenkeznek és a többi.

Imádkozom, hogy az írásos változat is segítsen sokakat a Biblia alapüzenetének megértéséhez.

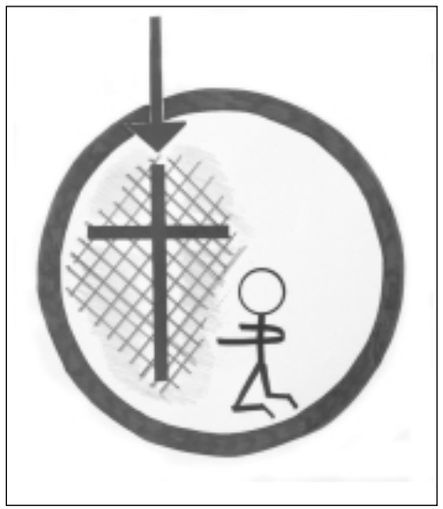
4képkönyv.qxd 3/24/09 4:26 PM Page 4 (Black plate)

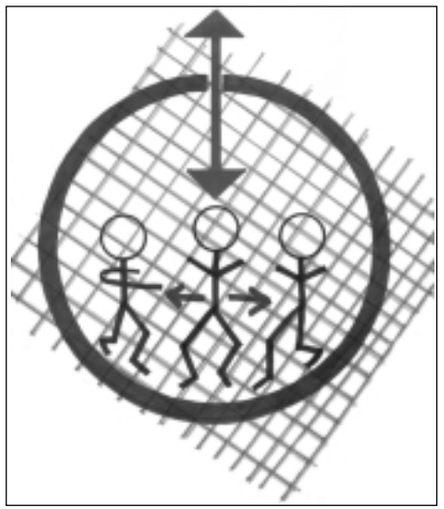
1Mózes 2,15–17

1Mózes 3,1–15

János 3,16

Róma 8,14
Galata 2,20

A könyv címe: A Biblia üzenete 4 képben. – Röviden összefoglalom a tartalmát. Már nem tudom, honnan vettem a 4 képet. De azt igen, hogy továbbfejlesztettem, csiszolgattam őket, és így nyertem a túloldalon található ábrákat:

Egyik teológiai professzorunktól kérdezte a rádió riportere:

– Honnan tudjuk azt, hogy a Szentírás „Istentől ihletett" könyv?

A válasz így hangzott:

– Két helyről is. Az egyik maga a Biblia, mert azt olvassuk benne: „A teljes Írás Istentől ihletett…" (Pál 2. levele Timóteushoz 3. rész 16. vers)

A riporter felnevetett:

– Ez nem válasz. Bármelyik könyvbe be lehet írni, és ez így nem bizonyító erejű.

– Erre a válaszra számítottam – felelte a professzor.

Itt jön a másik bizonyíték:

– Évezredek alatt millió és millió ember élte át, hogy a Biblia elvégezte azt a hitre vezető és meggyőző munkát bennük, amelyről beszél. Megtapasztalták az új életet, örök életet munkáló erejét.

Abban is különleges könyv a Biblia, hogy nem ott kezdi az emberről szóló tanítást, ahol általában az egyéb könyvek. Tehát nem ott, hogy itt van ez a lény, mit kezdünk vele, hanem egy lépéssel visszamegy. Azzal kezdi, mi volt Isten eredeti terve, elképzelése azzal, hogy világot teremtett, és benne az ember életét elindította. Az első képen ezt próbáltam meg bemutatni. Mindezt a teremtéstörténet igéinek segítségével érthetjük meg. Kiemelt üzenet ehhez 1Mózes 2,15–17. Az igehelyeken található mondatokat a mondanivaló sorrendjében le is írom, hogy ne kelljen mindenkinek Bibliát keríteni az olvasáshoz.

Az a reménységem, hogy a kis könyv elolvasása után többen Bibliát vásárolnak, vagy leveszik a polcról, mert annyira megmozgatta a fantáziájukat és szívüket az üzenet, hogy nem hagyják annyiban a dolgot.

A második kép illusztráció ahhoz, mi történt az ember életével, hiszen egészen mást mutat, mint ahogyan azt Isten elgondolta. – 1Mózes 3,1-15 alapján arról beszélünk, hogy a bűnesetben egy nagy robbanás történt velünk, amely kimozdított az Istentől kapott helyünkről, és ennek következménye az a más élet, amely jellemző ezen a földön.

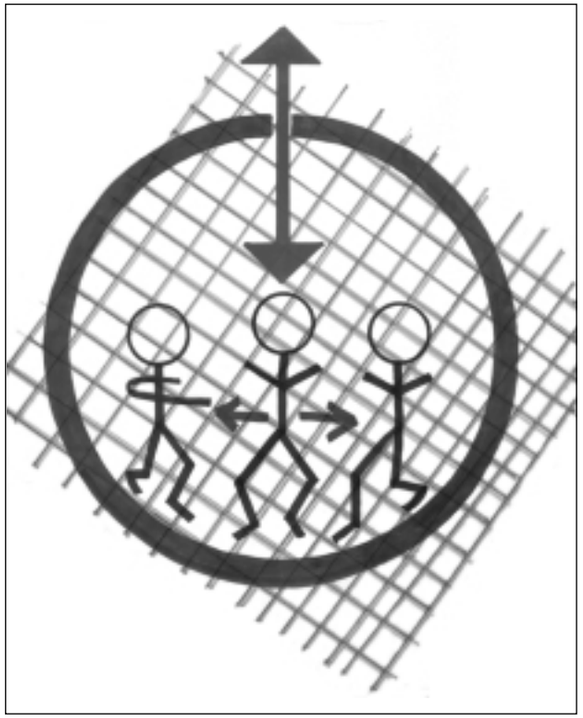
A harmadik képnél érünk a csúcshoz: a Biblia üzenetének lényege megtalálható János evangéliuma 3. részének 16. versében: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."* – Kicsoda Jézus, és mit jelent a kereszt, a megváltás üzenete?

A negyedik kép abban segít, hogy megértsük, mit jelent, ha valaki megismeri Jézust, hitet nyer, és új életet talál. Mi ennek az életnek a természete? Milyen élet következik a Jézussal való közösségből?

Vágjunk is neki a tanulmányútnak!

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 6 (Black plate)

ELSŐ KÉP

1Mózes 2,15–17

„És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze. Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod."

Amikor a Biblia a valóságról beszél, mindig a valóság két tartományával számol.

A valóság egyik területe a szellemi, örökkévaló világ, Isten világa, amelynek nem volt kezdete, nem lesz vége soha.

A másik a teremtett valóság, az anyagi világ. De nem csak a föld, hanem az egész univerzum, a százmilliárdszor százmilliárdnyi csillag és minden, ami a teremtett, anyagi világhoz tartozik. Erről a Biblia úgy beszél, hogy ennek kezdete volt és vége lesz, ez behatárolt valóság, még akkor is, ha műszereinkkel talán soha nem tudunk a végére

érni. Tehát a valóság kettős tartományáról beszélünk. – Azt is elmondja a Biblia, hogy Isten a maga örökkévaló világából mintegy túlcsorduló szeretettel teremtett látható, anyagi világot, amelyben legkedvesebb teremtményét, az embert elhelyezte.

A képen a kör a teremtett mindenséget jelenti – a kört is, de a környékét is behálózó vonalak az örökkévalót érzékeltetik, jelezve, hogy át- meg átjárja az örökkévaló szellemi valóság a teremtett anyagi világot is. Amíg az anyagi világot a műszereinkkel és érzékszerveinkkel „fogjuk", a szellemi világ érzékelése számára ezek az eszközök alkalmatlanok, mert ahhoz más „érzékszervet" adott Isten. Ez pedig a hit.

Ha szemléljük a teremtett mindenséget,ámulattal telik meg a szívünk. A színek, formák, ötletek olyan gazdagságával találkozunk, amelyeket megrendülés nélkül aligha lehet szemlélni, számba venni.

Gyermek-istentiszteleten biztattam a gyermekeket, hogy keressenek két egyforma falevelet. Olyat, amelyik színben, formában, erezetben nem különbözik egymástól. Nem mikroszkóppal, csak szabad szemmel nézzük meg, s ha találnak kettő egyezőt, minden párért száz forintot kapnak tőlem.

– Kifosztjuk Tamás bácsit! – kiáltották.

Máig sem hoztak egyetlen párat sem, pedig a pénzromlást követve ma már ötszáz forintnál tartunk. Igaz, egyszer megtréfált egy sárospataki teológus-házaspár, mert az előadás utáni szünetben hoztak hozzám két tűlevelet a folyosón lévő nagy fenyőről. Láttam ugyan, hogy az egyik kisebb valamivel a másiknál, de megkapták az ötszáz forintot az ötletükért.

Nemhogy két egyforma falevél nincs, hanem úgy tudjuk, hogy két egyforma hópehely sem hull. Valaki Amerikában egy életen át filmezte a hópelyheket. Azt állította, hogy mindegyik hatszögletű, de két egyforma mintázatot még nem talált.

A Tamások „hitetlenek" – mondják a bibliai Tamás nyomán –, így én is megpróbáltam a gyakorlatban ellenőrizni Isten munkáját a hópelyhekkel kapcsolatban. Rájöttem, hogy a hópelyhek nem egyenként hullanak, hanem kis csoportokban. Míg a tenyeremen elemezgettem őket, el is olvadtak szépen. Így inkább elhittem, hogy mindegyiket egyenként „gyártja le" Isten, és ámulva csodálom a teremtés ötletgazdag világát egész életemen át.

De nem csak a falevelek, a hópelyhek egyediek. Nincs két egyforma ujjlenyomat sem. Eddig jóval több, mint 70 milliárd ember élt a földön, de még az egypetéjű ikrek ujjlenyomata is minden esetben különbözik. Mert Isten egyenként teremt meg bennünket anyánk méhében. Úgy tudom, hogy a 3 hónapos magzat kis kezén már hordozzák az ujjak az ujjlenyomatot a lepedék alatt. Nagyon szeretem a 139. zsoltárt, benne az ide is érvényes verssel: *„Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél."* (14. vers – Károli-fordítás.)

A Kedves Olvasót meghívom egy „társasutazásra". Egyelőre csak gondolatban tudjuk megtenni az utat. Foglaljunk helyet egy fénysebességű járműben. Egy másodperc

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 8 (Black plate)

alatt 300 000 kilométert teszünk meg. Ez elképzelhetetlenül nagy távolság, amikor a földünk csak 40 700 kilométer az Egyenlítő körül. Induljunk el ilyen sebesen, és 8 perc múlva elérjük a Napot. Ha tovább haladunk, valamivel több, mint 4 év alatt elérjük a Naprendszeren kívüli első csillagot. Megyünk tíz évet, száz évet, ezer évet, – csodálatos színek, hatalmas távolságok – tízezer, százezer, millió évet. Tízmillió, százmillió, milliárd évet… és a rádiócsillagászok jelenlegi állásfoglalása szerint ma 13 milliárd fényév távolából érkező jeleket fogunk. De nincs vége még a teremtett mindenségnek, csak a műszereink lehetőségének. Amikor ezt először olvastam, a szívverésem szinte megállt. Micsoda? 13 milliárd éven át minden másodpercben 300 000 kilométer?! Ez nem lehet igaz.

Ilyen távolság nincs. Pedig van! De akkor ehhez képest micsoda a Földünk, és milyen szóba sem hozható semmiség egy emberi élet!

Egyszer a mátraházi lelkészkonferenciáról felmentünk Galyatetőre, a csillagvizsgálóba. A csillagvizsgáló vezetője kalauzolt bennünket. Tudtuk róla, hogy hívő ember. Évődve megkérdezte egyikünk:

– Mondja, csillagász barátunk, hogy lehet az, hogy ön, mint természettudós, hisz az Istenben?

– Ja, barátaim, nem lehet sokáig tanulmányozni a csillagos ég csodálatos rendjét anélkül, hogy meg ne rendüljön az ember az Alkotó nagyságán!

Ugyanilyen megrendülten csodálkozhatunk, ha az emberi test működése tárul fel előttünk. Egyetlen kis példát vegyünk.

Ha megszúrjuk ujjhegyünket, és egy gombostűfejnyi vér csepp kicsordul, abban körülbelül 5 millió vörösvérsejtecske van. Egy sejtben mintegy 3 millió molekula. Egy molekulában 758 szénatom, 1203 hidrogénatom, 195 nitrogénatom, 3 kénatom, 1 vasatom és 218 oxigénatom, összesen 2378 atom található. Ilyen molekulából van 3 millió egy sejtben, és amíg ezt elmondjuk, körülbelül egy perc eltelik. Ez alatt mindegyikünk testében mintegy 72 millió ilyen sejt elpusztul és keletkezik. Amikor református iskolánk gyermekeinek elmondtam ezt egy csendes napon, felpattant az egyik kisfiú és felkiáltott:

– Most áhítaton vagyunk, vagy környezetismeret órán?

Azt feleltem:

– Tanuljátok meg, hogy a környezetismeret órán is áhítaton vagyunk, mert a teremtett világ összefüggései, törvényszerűségei áhítatot keltenek bennünk.

Még egy utolsó példát leírok, és utána visszaadom a szót az avatott természettudósoknak, visszatérek a Biblia mondanivalójához, mert az az én területem.

Készültem a Julianna iskola áhítatára. Az ige a Példabeszédek könyve 6. részéből a 6. vers volt: *„Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz és okulj.”* – Az ige arra hív, hogy figyeljük meg a hangyákat. Utánanéztem, és sok-sok érdekes dolgot tudtam meg a hangyákról. A legmegdöbbentőbb a sivatagi hangyák tájékozódása volt. A Szaharában 50-60 fokos melegben a bogarak általában csak nagyon rövid utakra, vagy

csak éjjel merészkednek ki föld alatti járataikból, mert megsülnének a forróságban. De a sivatagi hangyák kijönnek napközben is. Cikcakkos mozgással keresik az eledelüket, néha 200 méterre is elmennek. Amikor megtalálják az élelmet, zsinórban visszasietnek a föld alatti tanyájukra. Mivel a hangyák általában a menet közben kieresztett illatos váladékuk nyomvonalán találnak vissza, a tudósok sokáig rejtélynek tartották, hogy ezek a lények hogyan tudnak tájékozódni a homoksivatagban. Kiderült, hogy amikor kijönnek a felszínre, félrefordítják a fejüket, és bemérik a fénytörés állását, menet közben is tartják – időnként felnézve – az irányt. A zsákmánnyal így tudnak nyílegyenesen visszatérni, mielőtt megsülnének a napon. – Tehát a teremtő „kis számítógépet” helyezett el minden hangya fejében…

Remélem, ennyi példával és a sokak által szívesen nézett Spectrum-adásokkal, Attenborough könyveivel és száz más úton szerzett ismeretekkel mindenki csodálja a teremtett világ gazdagságát, sziporkázó sokszínűségét, a Teremtő mérhetetlen szeretetét embergyermekei iránt. Több fantáziát azért nem vihetett bele a teremtésbe, mert nem bírná el az idegrendszerünk.

Valaki még azt is mondta, hogy amikor a pingvinek mozgását figyeli, az jut eszébe, hogy van humorérzéke a Teremtőnek.

Az esküvős pároknak a fenti példákhoz még hozzátesszük, hogy milyen nagy dolog, hogy férfivá és nővé teremtett bennünket. Ezt sem mi találtuk ki, hanem Ő alkotott így bennünket. A hormonrendszerünket, testfelépítésünket a férfiaknál és a nőknél másként alkotta meg az Isten, hogy képesek legyünk a testi-lelki szerelemre.

Tehát ezen a Földön csodálatosan berendezett életteret teremtett Isten az ember számára. De nem csak az „életteret” alkotta meg, hanem magát az embert is. Testi-lelki felépítettségét, életrendjét igen nagy gondossággal, szeretettel, ötletességgel dolgozta ki.

Az embert pedig úgy helyezte el a Földön, hogy két világba kapcsolta be. Az anyagi, teremtett világhoz az érzékszerveinkkel kapcsolódunk. Látunk, hallunk, szagolunk, ízlelünk és tapintunk. Az örökkévaló világgal egyetlen „érzékszerv” kapcsol össze bennünket: ez a hit.

A teremtett ember számára nem volt kérdéses, hogy Isten létezik-e vagy sem, mert hite által érzékelte, kapcsolatban volt Vele. A kérdés az volt igazán, hogy engedelmeskedik Neki vagy nem. Egyébként egyedül az ember kapta azt a kiváltságot, hogy két világba épített élete legyen. Minden más teremtmény csak az anyagi világhoz tartozik, az égitestektől a növényvilágon át az állatokig. Egyedül az ember kapott örökkévaló lelket is, amely lehetővé tette, hogy „adó-vevő” készüléke legyen az örökkévaló Istennel. A Biblia úgy mutatja be az embert, mint aki itt él két lábbal a teremtett világban, de az élete igazi forrása az örökkévaló világgal való kapcsolata. Onnan veszi az eligazítást, az erőt, energiát ahhoz, hogy itt a helyén lehessen, boldoguljon és boldogítson.

Sokan mosolyognak a teremtéstörténet igéin, a Biblia első lapjain. Azt mondják, hogy hagyjuk a gyermekded meséket: Isten felakasztja a két világítótestet az égre, aztán

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 10 (Black plate)

gyurmázik, a föld porából embert készít, majd elaltatja a férfit és kiveszi egyik oldalbordáját, azt asszonnyá formálja… Ugyan már! Ki hiszi el ezeket a meséket?! – Így beszélnek sokan, ahelyett, hogy megrendült lélekkel figyelnék, hogy a hatalmasnál is hatalmasabb Isten (gondoljunk csak a 13 milliárd fényévnyi távolságra) a Biblia első lapjain úgy beszél embergyermekeihez, hogy már a 6-7 éves gyermek is megértheti a mondanivalót, ha kellő érdeklődés van benne, és a tudós professzor is leolvashatja a kódokat, ha kellő alázattal hajol az Írás fölé.

Mert nézzük csak, amikor a felakasztott lámpákról van szó, Isten olyan korban végez lelki gondozást, amikor az emberek rettegtek a Naptól, még inkább a Holdtól, amely az alakját is változtatni tudja és rájöttek, hogy az apály-dagály hatalmas változásának is előidézője. Istenként tisztelték az égitesteket, és úgy gondolták, hogy azoktól függ a sorsuk. Félelemmel figyelték őket és rettegtek tőlük.

Isten pedig azt mondta az embereknek:

– Ne féljetek! Ezek csak eszközök, lámpák, amelyeket felakasztottam az égre, hogy világítsanak, melegítsenek…

Micsoda különbség! (Itt jegyzem meg, hogy az Istentveszített ember ma újra retteg az égitestektől, és a csillagok járásából véli kiolvasni a szerencséjét, eligazodását. Nincs új a nap alatt. Akinek nincs élő Istene, Atyja, annak a teremtett eszközök lesznek az „istenei", és babonás félelemmel, tisztelettel várja a szerencséjét, jó sorsát ezektől.)

De menjünk tovább! Az asszony teremtésénél is olyan képet használ a Szentírás, amelynél aligha lehetne szebben kifejezni férfi és nő összetartozását. Nem a férfi fejéből vett ki Isten, hogy ezzel azt jelképezze, az asszony uralkodik a férfi felett. Nem is a lábából, hogy a férfi taposson a társán. Még csak nem is a hátából, hogy majd valahol hátul jön az asszony is, nem a vállából, hogy minden terhet átruházzon a férfi a társára, hanem a szíve mellől az egyik oldalbordáját vette ki, és abból formálta meg a társát, hogy így szoros egységet alkossanak egymással. (Esküvői gyakorlatunkban ezt úgy jelképezzük, hogy az úrasztala előtt a vőlegény baljára, szíve felőli oldalára állítjuk a menyasszonyt.)

Nézzük a fejezetünk elején jelzett igét versről versre, így ismételjük át az első kép mondanivalóját.

1 Mózes 2,15. *„És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze."*

Kifejezi ez a mondat, hogy Isten elhelyezte a teremtett, csodálatosan berendezett „kertjébe" az embert és megadta mindenkori kettős feladatát. Figyeljük csak a mondatot, milyen feladatot kapott az ember a földön? „Művelje és őrizze." – Ma sincs más feladatunk. Mit tegyünk a kiskertünkkel? Műveljük és őrizzük. A tehetségünkkel? Műveljük és őrizzük. A házasságunkkal? Ugyanezt. A földgolyóval? Művelje és őrizze. Mégpedig a kettőt egyensúlyban. Oda kellene figyelni a világ vezetőinek az élethez adott isteni „használati utasításra". Ha ezt a mondatot komolyan vennénk, más lenne az

élet a földön. Mert nem őrizzük úgy, ahogyan zsaroljuk… Több mint húsz éve írta le valaki, hogy az azt megelőző 25 évben a föld erdőinek a negyven százalékát kiirtotta az ember. Ne csodálkozzunk, hogy megbomlott az ökológiai egyensúly. – Nem is olyan régen az úgynevezett kiotói egyezmény többek között arról szólt, hogy a gazdag országok fogják vissza évi széndioxid kibocsátásuk 1-3 százalékát. Ámde azt mondták, hogy visszaesés van a gazdaságukban, ezt nem tudják megtenni. Most mégis nyélbe ütöttek valamit, de a szépséghibája az, hogy potom pénzért századszázalékokat vesznek meg a szegény országoktól, és így papíron oldják meg, amit a valóságban kellene. Ezek után ne csodálkozzunk, hogy ma már tízezer négyzetkilométeren összelapítottuk az ózonpajzsot, és pusztító sugárzás érkezik hozzánk.

Ha valaki tárgyilagosan olvassa a Bibliát, és ehhez a mondathoz érkezik, meg kell döbbennie azon, mennyire időszerű a csaknem háromezer éve leírt kis mondat.

Itt jegyzem meg azt is, amit sokan nem tudnak, hogy a Biblia szövegét soha nem kellett átírni, legfeljebb modernebb fordítások készültek a legrégebbi héber és görög kéziratokról. Nem igaz, hogy az egyház időről időre modernizálta, átírta a Bibliát. Legfeljebb időről időre nem igazodott hozzá, de a szövege ma is azokról a legrégebbi kéziratokról van véve, amelyek fennmaradtak számunkra.

Az érdekesség kedvéért szeretném megjegyezni azt is, hogy az 1947-ben megtalált úgynevezett kumráni tekercsek forradalmasították a bibliai tudományok világát. Addig ugyanis csak Krisztus utáni, azaz időszámítás utáni évszázadokból volt fennmaradt ószövetségi kézirat. Sokan azt mondták, hogy a próféciákat, előrejelzéseket Jézus születéséről, haláláról, feltámadásáról utólag írták be az Ószövetség könyveibe, és úgy tüntették fel, mintha előre megírattak volna.

A kumráni tekercsek a Jézus előtti második századból őrzik Ézsaiás próféta könyvének majdnem teljes másolatát, és sok más ószövetségi iratból is kisebb-nagyobb részeket, amelyek szinte az utolsó írásjelig megegyeztek a századokkal későbbi kéziratok szövegével.

De menjünk tovább az 1 Mózes 2,16-ra: *„Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz..."* – Ezt a mondatot a legkönnyebb megértenünk. Isten azt mondja az embernek: Minden a tied, neked teremtettem. Vedd birtokba, élj vele. Itt jön a rendkívül fontos következő vers, amelyet csak egy vessző választ el a megelőzőtől. 1Mózes 2,17: *„de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod".*

Egyetlen fától eltiltotta Isten az embert. A köztudatban az él, hogy a „tudás fájától". Olvastam én is ezt egy általános iskolás tankönyvben. Ez nem így van.

Ennek megértésében segít ugyanezen a bibliai oldalon az 1Mózes 1,28, amelynek az igéje arról beszél, hogy a megteremtett ember feladatul kapja: *„Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!"* – Hogy tudna uralkodni a tenger

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 12 (Black plate)

halain, ha fel nem fedezi a bárkát, a szigonyt, a halászszerszámokat stb. – Isten nemhogy eltiltotta volna a tudástól az embert, hanem parancsba adta neki, hogy fedezze fel, hódítsa meg a földet. Repülőgépet nem teremtett Isten az Édenben, de a repülés fizikai feltételeit megteremtette, és az ember feladatává tette sok-sok más felfedezéssel együtt, hogy hódítsa meg a levegőeget.

Akkor mit jelent a tiltott fa? Figyeljük pontosan a szöveget: *„a jó és rossz tudásának fájáról nem ehetsz”* – olvassuk. Azaz: – Hagyd meg nekem – szól Isten –, hogy én mondjam meg, mi a jó, és mi a rossz. Mert te nem tudsz eligazodni ebben a kérdésben. Olyan nagy lehetőségeket kaptál, kicsi ember, hogy nélkülem elveszel bennük. Azt hiszed, mert egy-két lépés jónak tűnik, hogy az ötödik nem csapda, és nyugodtan mehetsz arra. Nem látod a következményeket. Egyedül eltévedsz ebben a világban és magadra, másokra bajt zúdítasz.

Egy kis példa. Nagyon szerettem futballozni gyermekkoromban (is). Amikor csapzottan, izzadtan rohantam be a konyhába, és már nyitottam ki a vízcsapot, belépett édesanyám.

– Mutasd a homlokod! – Tudtam, hogy lebuktam. – Csupa izzadt vagy, hogy gondolsz inni most? Ülj le, és ha megszáradsz, akkor ihatsz.

Én nagyon jónak láttam, hogy máris igyak, ő tudta, hogy ebből akár tüdőgyulladás is lehet.

Azt hiszem, senkit sem kell győzködnöm, amikor megkérdezem: ugye voltak olyan döntéseink, amelyekben ma másként lépnénk? Mert megláttuk, nem jól döntöttünk. Pedig akkor úgy tűnt, hogy ez lesz a legjobb.

Tehát Isten magának tartotta fenn, hogy végső soron Ő mondja meg nekünk, mi a jó és mi a rossz. Ha megmaradunk a Vele való szeretetközösségben, engedjük és kérjük, hogy ő irányítson bennünket, akkor boldogulunk és boldogítunk. Ha „elszakadunk” Tőle – és ezt jelképezi a fáról való szakítás, azaz hogy kezünkbe vesszük a jó és rossz megítélése kérdését, és függetlenedünk Istentől –, „meghalunk”. Nem biológiailag azon nyomban – ez is bejött a bűneset nyomán –, hanem lelkileg.

Figyeljük meg az „élet és halál” kérdését – ahogyan erről a Biblia beszél nekünk.

Természetesen a Biblia is világosan szól a biológiai élet és halál jelenségéről. Azt mondja, hogy a biológiai életünk a fogantatással kezdődik, és a testi halállal ér véget. De a Biblia ÉLET és HALÁL kérdésében ennél sokkal mélyebbre megy. Amikor **életről** beszél, az Istennel való élő kapcsolatra gondol, amikor a **halálról** beszél, akkor ennek a kapcsolatnak a hiányára. A teremtett ember nemcsak biológiailag létezett, hanem „élt” abban az értelemben is, hogy Istennel élő kapcsolata volt. De amikor elszakadt Istentől, függetlenítette magát Tőle, „meghalt” – még akkor is, ha biológiailag élt tovább. Jézus ezt mondja az Újszövetségben: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él. És aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha.”* (János evangéliuma 11. rész, 25-26. versek)

Akinek hit által élő kapcsolata van Jézussal, és Általa Istennel, az **él**, még akkor is, ha biológiailag meghalt. Más létformában, de él! Ezt jelenti az is, hogy az soha nem hal meg. Biológiailag igen, de a kapcsolatra nézve nem.

Tehát az első kép elmondja nekünk, mi volt Isten terve, gondolata, amikor teremtett. Alkalmas, ötletes, gazdagon megformált, berendezett „otthont” teremtett az ember számára. Elhelyezte benne az embert, akit az Istennel való kapcsolatra teremtett, amely által igazán „élhet” a szó minden értelmében. Így bontakozik ki az élete, és lesz jó kapcsolatban a természettel, az embertársaival és önmagával. Az Isten szereteturalma alatti életforma az igazi élettere az embernek, amelyből, ha kilép, egy más létforma kezdődik számára. Erre azt mondja az ige: **„halál”**.

Nagyon jól indult minden. Mindenki a helyén volt. Élet bontakozott ki. Boldogult az ember, és boldoggá tette a másikat is.

Sokak kérdése:

– Miért adott Isten az embernek szabadságot a bűnre is?

Mert Isten nem automatának teremtette az embert. Az égitestek automaták, a növények is, az állatok is a beléjük helyezett programot teljesítik, de az ember – egyedül ő a teremtmények között – azt mondhatja Istennek, hogy nem teszem, amit mondasz.

Amikor az embernek a teremtésben kapott szabadságát a jegyespárokkal gondoljuk át, felteszem a kérdést:

– Ha megismerkedésük előtt azt mondja valaki, most bemutatok neked egy fiút vagy leányt, és ha törik, ha szakad, őhozzá kell menned, vagy őt kell feleségül venned, vajon minden esetben létrejött volna ez a kapcsolat? Ugye, hogy kellett az a szabadság, amelyben szabadon dönthettek arról, őt választom. Mert szeretni igazán csak szabad döntés alapján lehet.

Isten sem akart eggyel több „automatát” teremteni, aki reggeltől estig egy beleépített program alapján szajkózza: „Dicsőség az Úrnak! Dicsőség az Úrnak!” Szabadságot adott, hogy az ember ebben a szabadságban önként, boldogan ragaszkodjon Hozzá, és ebben a kapcsolatban bontakozzék ki az élete – Isten dicsőségére.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 14 (Black plate)

MÁSODIK KÉP

1Mózes 3,1–15

„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogy haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogyha esztek belőle megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.

Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak.

Amikor azonban meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az Úristen elől a kert fái között. De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem. Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem.

Akkor azt mondta az Úristen a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon járj, és port egyél egész életedben! Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet taposa, te meg a sarkát mardosod."

A Biblia 3. oldalán már arról olvasunk, hogy ez az idilli indulás megtört, az ember elszakadt Istentől, és az eredeti helyzete alapvetően megváltozott.

A második világháború idején egy magyar katona olyan robbanást szenvedett a fronton, hogy elveszítette emlékezőképességét. Semmit nem tudott arról, hogy hívják, honnan való, minden törlődött, ami a múltjában történt. A töredékes beszédéből észrevették, hogy magyar, így a magyar hadifoglyokkal került egy táborba. Azok vigyáztak rá, meg ugratták is eleget. Amikor eljött a szabadulásuk ideje, vagonban jöttek haza, és velük volt ez a sérült ember is. Megbeszélték, hogy összeadnak egy kis pénzt és élelmet, s kiteszik Debrecenben a vonatból. Valamelyik nagygazda majd csak felfogadja, és ad neki munkát, ha máshol nem, az istállóban szállást, kis pénzt, italt, cigit. Majd csak eltengeti az életét.

Micsoda különbség! Valahol talán feleség, szülők, gyermekek, faluközösség várta, ő pedig egészen más állapotban tengette az életét.

A bűneset ilyen hatalmas robbanás volt az emberiség életében. Elvesztette az ember az igazi közösségét Istennel, és megromlott a közössége környezetével meg embertársaival is. Ráadásul megromlott a természete is. Ahogy ma él az ember a földön, az más állapot, mint ahogyan Isten elgondolta az életünket.

Nézzük az igéket mondatról mondatra, és lássuk meg, mennyire mai üzenetet hordoz ez a történet is.

Mivel sorba vesszük 1Mózes 3,1–15-öt, csak a versszámot írom ki és a hozzá tartozó sorokat.

1. vers: *„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?"*

Megjelenik egy új szereplő a színen: a kígyó. A Sátán jelképe ez. A Biblia egy percig sem hagy kétséget afelől, hogy a Sátán létező valóság. Nem szarvas, patás krampusz, hanem negatív szellemi hatalom, aki éppen ezzel a középkori képpel akarja el-

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 16 (Black plate)

hitetni, hogy ez idejétmúlt felfogás. Ő nem létezik, csak a rossz, a gonosz összefoglaló fogalmát jelölik e szóval. Nehogy valaki komolyan vegye, hogy itt egy szellemi személyről van szó, aki ellen védekezni kellene.

Arról is hírt ad a Biblia, hogy a Sátán angyalfejedelem volt (az angyalok is teremtett lények, szellemi lények, akik Isten szolgálatára állnak), aki fellázadt a Teremtő ellen, és levettetett a mennyből. Magával rántotta az engedetlen angyalseregeket, akik a démonvilágot alkotják.

A Sátán minden eszközzel arra törekszik, hogy elrontsa azt, amit Isten épít. Az újszövetségi ördög szó görög eredetije, a diabolosz magyarul szétdobálót, összekeverőt jelent. Amit Isten elrendez, azt ő szétdúlja, összekeveri. Jézus szó szerint így jellemzi: *„Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja."* (János evangéliuma 8. rész 44. vers) Bárhol találkozunk vele a Biblia lapjain is, mindig valami rontás, hamisság, pusztítás, hazugság kíséri.

Most megjelenik, és az első emberpár életében is el akarja rontani azt, ami szépen épül. Figyeljük meg azt a mondatot, amellyel megszólítja az asszonyt és lássuk meg, hogy csak egy betűt változtat meg abból, amit Isten mondott, és egészen más értelme van a mondatnak. „Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?" – Isten azt mondta, hogy egyetlen fájáról nem ehetnek.

Mielőtt tovább mennénk, figyeljünk arra is, hogy Isten és a Sátán nincsenek egy súlycsoportban. A Sátán egy fűszálat sem tud teremteni, azzal zsonglőrködik, amit Isten teremtett. Fő törekvése, hogy elpusztítsa testileg, lelkileg Isten legkedvesebb teremtményét, az embert.

A Biblia igéiben semmi sincs véletlenül vagy feleslegesen. Gondolkozzunk el azon, hogy miért az asszony oldaláról támad a kísértő. Ennek is oka van. Férfi és nő értéke Isten igéje szerint ugyanaz. Aki nem hiszi el, az lássa be, hogy a keresztén Jézus ugyanannyit fizetett a férfiért és a nőért is. De nem ugyanaz a férfi és nő funkciója a teremtés rendje szerint. A férfi kapott erősebb testfelépítést, csontozatban, termetben. Azért, mert a férfi elsődleges feladata „őrző-védő szolgálat". Őrizni a külvilággal szemben a párját és a családi fészket. A nő ellenben érzékenyebb, „bolyhosabb" belső világot kapott.

Azért, hogy belakja, meleggé, igazi fészekké tegye azt a teret, amelyet a férfi őriz. Ezzel az érzékenyebb, összetettebb belső világgal az is vele jár, hogy támadhatóbb is testileg, lelkileg a nő élete. A férj feladata, hogy őrködjön a társa testi-lelki jólétén. Természetesen ezt ők együtt teszik, mégis vannak hangsúlyok, amelyeket Isten másként tett ki egyikük és másikuk életében. Amikor a bűneset végbemegy, és Isten érkezik hozzájuk, nem Évát veszi elő először, hanem azt kérdezi: „Ádám, hol vagy?", pedig Éva volt az első, aki szóba állt a Sátánnal.

De most még nem tartunk ott. Ádámnak vigyázni kellett volna Évára, arra is, hogy

mit keres a Sátán a párja körül. Amikor szakított Éva a fáról, azt olvassuk, hogy *„adott a vele levő férjének is és ő is evett"*. Tehát ott volt vele a párja is, de ő sem állt a feladata magaslatán. Sőt! Amikor ideérek az előadásomban, rendre azt mondom, hogy itt van előttünk a totálkáros férfi. Isten rábízta a párját, erre ő ahelyett, hogy vigyázna rá, hagyja magát orránál fogva vezetni, és megteszi azt, amitől Isten tiltotta.

2–4. versek: *„Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogy haltok meg!"*

Az asszony válaszolt a kígyónak. A kígyó most már nem erőlteti, hogy egy fáról sem ehettek, ő elérte célját, szóba állt vele az asszony. Tudnunk kell, hogy a Sátán, a nagy Suttogó százszor intelligensebb, erősebb nálunk. Ha belemegyünk a vele való tárgyalásba, beengedjük az életünkbe, vesztettünk. Túljár az eszünkön. Nekünk semmi tárgyalnivalónk nincs vele.

Szeretem azt a gyermektörténetet, amelyben arról van szó, hogy a Sátán kopogtat az ajtón. A gyermek odamegy, és a kémlelőlyukon kinéz, meglátja, ki áll az ajtóban. Bemegy a szobába és szól:

– Úr Jézus, Téged keresnek.

Jézus odamegy az ajtóhoz és kinyitja. Amikor a Sátán meglátja Jézust, elinal, és azt mondja, hogy rossz helyen járok. Mert Jézus ezerszer erősebb a Sátánnál. Sőt! Róla azt olvassuk: *„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa."* (János első levele 3. rész 8. vers)

Az asszony válaszára megszólal a kígyó: *„Dehogy haltok meg!"* – Ellene mond az Istennek. Isten azt mondta: meghaltok. A Sátán azt mondja: nem haltok meg. Egyébként a Sátán törekvése az, hogy a bizalmunkat, hitünket megingassa Istenben, az ő szavában. Mert tudja, hogy ha elvesztjük a hitünket Istenben – a képeken ezt a bizalmi kapcsolatot a függőleges nyíl jelképezi –, és a Sátánnak hiszünk, nyert ügye van. Hiszen a hitünkön keresztül kapcsolódunk Isten országába, ez a védelmünk, összeköttetésünk. Ha ebből kiszakíthat, úgy járunk, mint amikor a birkózót a társa felemeli a szőnyegről. Oda teszi, ahova akarja. Mert elvesztette a talajt, a biztonságot a lába alól.

Isten is mondott valamit. A Sátán az ellenkezőjét mondta. A kérdés: kinek hisz az ember? Mert akinek hisz, az előtt kinyitja a lelkét. Ugyanúgy, ahogyan két ember megszereti egymást. Amennyire hisz a másiknak, amennyi bizalma van felé, annyira nyitja meg magát előtte. Így vagyunk lelkileg is. Ha Istennek hiszünk, megnyitjuk magunkat előtte: – Járd át a lelkemet igéiddel, hatásoddal!

Ha a Sátánnak hiszünk, megnyílunk előtte: – Járd át a lelkemet, nyitva előtted.

Bolond lenne az ember a Sátánnak hinni, amikor mindent Istentől kapott. Ez így van. De az egér is rámegy az egérfogóra. Miért? Mert ott a csalétek. Három olyan csalétket helyez el a Sátán az emberpár előtt, amelyen ma is mozog a mindennapi élet.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 18 (Black plate)

Ráadásul mindhárom csalétek Isten kezéből ajándék, a Sátán kezén pedig csapda lesz.

5. vers: *„Hanem jól tudja Isten, hogyha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, hogy mi a jó, és mi a rossz."*

Az első csalétek: *„olyanok lesztek, mint az Isten."* A dicsőségvágy oldaláról támad a Sátán. Olyan dolgot mérgez meg, amely Isten kezéből ajándék. Az, hogy mindnyájan nem csak más ujjlenyomatot kaptunk, hanem egyenkénti személyiség vagyunk, megismételhetetlen – Isten nagy ajándéka. Feladatul is adta, hogy hozzuk ki magunkból, amit belénk épített. Így írja Pál apostol a korinthusi gyülekezet tagjainak: *„Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!"* (Pál első levele a Korinthusiakhoz 10. rész 31. vers) Azt jelenti ez, hogy mindent a tőlünk telhető legjobban. Mert az dicsőíti Istent, ha a helyén van valami. A nap, ahogy süt, a természet sok csodája, és ugyanígy emberi életünkben az, ha a tőlünk telhető legjobbat adjuk. Ha takarítunk, nem csak úgy ímmel-ámmal, ha főzünk, ha sportolunk, ha tanulunk. Ez nem azt jelenti, hogy csak kitűnő lehet valaki. Ha tőle a négyes vagy közepes, ami telik igazi odaadással, akkor azt tegye.

Benne is van már a kicsi gyermekben az ösztönszerű becsvágy. Egy egyeneset belerúg a labdába, és úgy érzi, mintha a világ legjobb focistája lenne. Jól is van ez így. Később megtanulja, hogy vannak jobbak is, de ha valamit csinálunk, a tőlünk telhető legjobbat kéri Isten tőlünk.

Arra is figyeljünk fel, hogy a teljes Szentírás arról beszél nekünk, az ember életének a célja, hogy Isten dicsőségére legyen. Azaz akkor van a helyén egy ember élete, ha azzal, ahogyan él, amit tesz, dicsőíti Istent.

A Sátán megmérgezi az ajándékot, és a középpontba nem Isten dicsőségét helyezi, hanem azt mondja: Te leszel az isten. Látod, elzárja előled, pedig az lenne a jó, ha te lennél az isten.

A megromlott szívű ember isten akar lenni. Ha másutt nem, egy kis szemétdombon. Egy kisfiúról olvastam, hogy arra a kérdésre, mit szeretsz a legjobban csinálni, azt válaszolta, hogy parancsolni. A kistestvérének, a nagyinak, meg a macikának. De az a baj, hogy a macika nem csinálja, amit mond. A kistestvér kénytelen, mert megveri. A nagymama amúgy is mindent megtesz neki. A maci nem csinálja.

Így él az ember. Az isteni sztárok! Beszedik a drogokat a versenyzők, mit sem törődve, hogy milyen egészségügyi károkat szenvednek, mert elsőnek kell lenni. Én, én, én! Balczóék öttusa generációja kivételes tehetségű és akaraterejű nemzedék volt. Sokszor együtt edzettek a különböző nemzetiségű versenyzők, barátkoztak. Mégis, egy világversenyen az egyik versenyző a párbajtőrébe valamilyen szerkentyűt szerelt, amelylyel befolyásolni tudta a találatjelző készüléket. Sorra nyerte az asszókat. Nézték a többiek, hogy korábban nem tudott ő ilyen sikeresen vívni. Mi történt vele? Megtáltosodott? Egyszer azután az egyik versenyző elugrott előle, ő meg jelezte a találatot. Elkérték a

fegyverét, és kiderült a csalás. Kizárták a versenyből. Hogy nézett a többi szemébe, akikkel együtt készültek, barátkoztak?! Ám a mindenáron való dicsőségért nem tudta kihagyni ezt a csalást.

Egyik csalétke mai életünknek is a dicsőségvágy. – A főnök alá tenni kell a púderes szöveget – mondta valaki, mert annyira hiú, hogy akkor lehet elérni nála, amit akarunk. Elmagyarázták nekem egy kiváló mesterrel kapcsolatban, hogy lehet elérni, hogy elvállalja a munkát akkor is, ha már túlvállalta magát. Azt kell mondani: – Mester úr! Senkinek sincs ilyen keze a környéken! – Akkor nem tud ellenállni, és ha nem is azonnalra, de vállalja a munkát. – Mindnyájunk egyik alapkísértése ezen a vonalon jelentkezik.

Félre ne értsen senki, szükség van a dicséretre. Sokszor éppen az a bűnünk, hogy fukarkodunk vele. De a dicsőségvágy – sokszor manipulatív – kiszolgálása hamis valuta, amellyel pedig ez a világ dolgozik.

6. vers: *„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett."*

Jön a második és harmadik csalétek.

„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról…" – A második csalétek: az élvezetvágy. Újra mondom, hogy Isten ajándéknak adta ezt is, és amíg az ő kezéből jön, ajándék is marad. Hiszen ő úgy teremtette az embert, hogy a testi örömöket is rendelkezésére bocsátotta.

Az ember nem élhet földi örömök nélkül. Ha egy idős néninek semmi öröm nem jut, bekap két kockacukrot, mert csak úgy lehet kibírni az életet. (Bocsánat az egyébként általam nagyon is szeretett idős néniktől.) Nem mi találtuk ki az ízlelőbimbókat a nyelvünkön. Úgy kaptuk. A nemiségünket sem mi teremtettük, Tőle kaptuk. Étel-ital, szex, örömök, sport, kirándulás, hobbi, élvezetek – Isten ajándékai, amíg Tőle jönnek. De mihelyt a Sátán „megmérgezi" azokat, baj van.

Általában úgy tesz, hogy „turbósít" az élvezetek terén. Itt van például az ital. Egy pohár bor, egy-két üveg sör a maga helyén ajándék. Ám a statisztika szerint Magyarországon több mint egymillió alkoholfüggő van, aki nem tud meglenni alkohol nélkül. Hány ember élete, hány házasság, családi élet, gyermekek helyzete megy tönkre?! Mindnyájunkra kihat ez, mert még a gyógykezeléseket és károkat is valakiknek állniuk kell.

Ugyanígy vagyunk a szex kérdésével is.

Évekkel ezelőtt kezembe került az egyik sztármagazin. Olvastam benne, hogy a párok 4-5 év alatt megszokják egymást, és már kell a változatosság. Megálltam és elgondolkodtam, hogy itt valami másként működik. Azután rájöttem, hogy ha csak test a testtel találkozik, áll a fenti tétel. Hiszen a kábítószereknél is mindig több, újabb inger kell, ugyanígy a szexualitás terén is.

De Isten egy férfi és egy nő életét úgy szerkeszti egybe, hogy érzelmileg, felelős-

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 20 (Black plate)

ségben közös életre hívja el, építi egybe őket és ebbe a testi, lelki, szellemi kapcsolatba, mint lendítő erőt, ajándékot – túl a gyermekáldás vállalásán is – adja a szexuális közösségüket. Isten igéje mindezt a házasság kereteiben adja elénk. Nyilvánvaló, hogy a házasság keretein belül is hullámzó lehet a házasfelek testi közössége, lendülete, öröme. Mégis, ha a lelki, szellemi, érzelmi közösség megújul, gyakran megújul a szerelmi életük is. A pszichoszomatikus kölcsönhatást mi csak felfedezzük, de Isten teremtette.

Talán nem haragszanak meg a fóti testvérek, ha kis túlzással azt írom, hogy a 80-as évek elején megindult gyülekezeti ébredésünknek egyik lendítője éppen a megújult házaséletek ajándéka volt. Korunkbeli, akkor 10-12 éves házasok kicsit megfáradt közösségéből előbb néhány fiatalasszony ment női csendes hétre. Amikor lelkileg megújultak, azaz megtértek, hazaérkezve egészen más örömmel, szeretettel vették körül férjeiket, akik meglepődve észlelték, hogy Isten közelsége a feleségük életében nagyon is kézzel fogható, testi megújulást is hozott. Így keresték ők is a mindennapi életet mássá tevő Urat.

Az emberek felfogásában az áll, ha Istenhez közeledünk, ridegebbé, örömtelenebbé lesz az életünk. Pedig Isten bennünket „emberibbé", ötletgazdagabbá, „ízesebbé" szeretne tenni.

Egy férfi kereste fel a lelkipásztort, és köszönte meg, amit értük tesz. A lelkész csodálkozó tekintetét látva elmondta:

– Nézze, feleségem két éve ide jár bibliaórára. A múlt héten történt először 23 évi házasságunk során, hogy ágyba hozta nekem a kávét. Csak bibliázzanak tovább, jó dolog ez.

A harmadik csalétek: a szerzési vágy.

„…csábítja a szemet…" – meg kell szerezni! – Isten ajándékként adta feladatul: *„hódítsátok meg a földet!"* Rendezzétek be, fejlődjetek, alakítsátok a környezeteteket, gyarapodjatok. A Sátán „turbósít": nem elég, még, még… a szomszéd kerítése tíz centivel magasabb, ezt nem lehet kibírni, a kocsija újabb márka stb. Ennek nincs vége. Nem számít már milyen módszerrel, tisztátalanul, lopással, hamisan. Nem számít, hogy rámegy minden idő, kapcsolat, csak gyerünk, gyerünk.

Nagyon is mai a három csalétek, a „megmérgezett" sátáni ajánlatú dicsőségvágy, élvezetvágy és szerzési vágy. Ezen a hármas rugón mozog a mai élet is.

Érdekes kísérlet, ha végiggondolja a Kedves Olvasó, e három közül melyik csalival lehet őt a leginkább megfogni. Sokszor elgondoltam, milyen jó azoknak, akik az én „elveszettségi pontomon" erősen állnak. De rájöttem, hogy nem kell senkit sem irigyelnem, mert mindenkinek megvan sajnos az elveszettségi pontja, ahol a leginkább támadható.

Ha a Biblia egészét tekintjük, ez a hármas sátáni támadáspont végig vonul a Szentíráson. A 66 bibliai könyv mintegy 1500 év alatt íródott. Egészen más korokban, más szerzők által, és megrendítő, hogy mennyire összehangolta Isten Lelke a mondanivalót.

A Biblia elején láttuk a hármas „csalit". Ha az Újszövetség elejére, Máté evangéliuma 4. részéhez lapozunk, ahol Jézus megkísértésének történetét olvassuk, ugyanez a három található. A Sátán azzal kezdte a negyven napon át böjtölő Jézusnál, hogy változtassa át a köveket kenyerekké. Jólesett volna Jézusnak a kenyér, de nem a Sátán kezéből. Ez a támadás az élvezetvágy vonalán jött. A Sátán következő ötlete az volt, hogy a templom párkányáról ugorjon le Jézus, mutatványszerűen, hogy mindenki csodálja. Ez a dicsőségvágy vonalán jött kísértés. A szerzési vágy oldaláról jött a harmadik támadás: az egész világot neked adom, ha leborulva imádsz engem. Tudjuk, hogy Jézus egyik csaléteknek sem dőlt be, visszaverte a Sátán támadásait.

A Biblia végén, János első levele 2. részének 16. versében ezt a hármas csapdát így olvassuk: *„Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van."* – Itt a „világ" szó nem a teremtett világot jelöli, hanem a megromlott, „világi" lelkiséget, amely a fenti jellemzőket hordozza.

De térjünk vissza Ádámhoz-Évához. A hármas csapda bejött, az asszony „szakított a – tiltott fa – gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett." – Mindketten „szakítottak" Istennel, elveszítették az összekötő szálat, és kiestek Isten szeretetirányítása alól.

Nyomban érzékelték is, hogy baj van.

7. vers: *„Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak."*

Nem a Sátán által ígért változás következett be, hanem az Istennel való kapcsolat megszakadása nyomban zavart okozott az egymással való kapcsolatban is.

A fügefalevél azt jelképezi, hogy megromlott az egymással való kapcsolatuk. Egyszerre takargatnivalójuk lett, és valami közéjük állt. Az addig teljes bizalommal hordozott, önfeledt kapcsolat megtört. Más szemmel néztek egymásra. – Vajon nem fog becsapni a másik, nem használ ki engem, rábízhatom magam teljesen? Eddig ez eszükbe sem jutott. Most „megnyílt a szemük". Nem a jóra, bizalomra, hanem a bizalmatlanságra. Az „Összekeverő" megkezdte rontó munkáját. De ez még nem minden.

8–11. versek: *„Amikor azonban meghallották az Úristen hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az Úristen elől a kert fái között. De az Úristen kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?"*

Fellép a romlás második tünete: bejön az életükbe a félelem. Addig nincs róla szó. Azóta életünk egyik megnyomorítója. Félelem a betegségektől, a háborútól, a sikertelenségtől, a másik embertől, a haláltól. Félelem a félelemtől… Amikor elvesztették a mennyei védőernyőt, egyszerre kiszolgáltatottakká váltak. Elrejtőznek.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 22 (Black plate)

Nagyon szeretem ezt a kedves képet: *„Az Úristen szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben.”* – Nyilván nem 45-ös cipőben. De ez a kifejezés jól érzékelteti, hogy át- meg átjárta az életüket Isten jelenléte. Önfeledt hálával és örömmel fogadták, a jelenlétében éltek. Most megtört ez a bizalom is.

Mennyire mai ez az édenkerti jelenet!

Két nagyobb gyermekünket, amikor már lehetett, magukra hagytuk, elmentünk valahova látogatóba. Amikor hazaérkeztünk, már az ajtóban, ahogy beléptünk, tudtuk, hogy valami baj van. Később megkérdezték gyermekeink, honnan tudtuk ezt. Először is gyanúsan nagy csend fogadott bennünket. Azután, ahogy előkerültek a gyerekek, nem mertek a szemünkbe nézni, sunyítottak. Már nem tudom, hogy egy vázát vertek le az asztalról, vagy mi volt az ok, de rossz fát tettek a tűzre és bújtak előlünk. – Úgy, ahogyan Ádám és Éva tette ezt. Engedetlenek voltak, és nem mertek az Úristen „szemébe nézni”, elbújtak, elrejtőztek.

Isten tudja jól, hogy mi történt, de megkérdezi Ádámot: „Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?” – Megadja a lehetőséget, hogy bevallja Ádám azt, amit tett. De ő ahelyett, hogy őszinte vallomást tenne, meglépi azt, ami azóta is az emberiség egyik legnagyobb baja: a másikra mutogatás.

12. vers: *„Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem.”*

Ádám megkezdi a sorozatot, amely a családi otthonoktól a parlamentekig behálózza a világot: a másik a hibás! Az asszony a hibás – mondja Ádám –, ő adott nekem, ő szedett rá.

13. vers: *„Akkor az Úristen ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem.”*

Nem kell félteni az asszonyt sem. A kígyó a hibás – mondja. Mindig más a hibás. Van olyan család az ismeretségi körömben, ahol olyan tökélyre fejlesztették ezt, hogy ha a férfi ügyetlenül összetör valamit, a felesége szidja. De ha a feleség ejt le egy tárgyat, mielőtt visszakapná a szidást, megszólal:

– Mert te mindig siettetsz!

Most is a férj a hibás…

Még ennél is tovább megy az ember!

Menjünk csak vissza a 12. vershez. *„Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem.”*

Végül is ki a hibás? Az Isten. Ő adta Ádám mellé Évát. Ilyet adtál, aki rászedett! Ezt a mérhetetlen orcátlanságot! Még meg sem teremtette az asszonyt Isten, amikor a 2. rész 17. verse szerint megmondta Ádámnak, hogy ne egyen arról a fáról. Aztán az asszony is tudta ezt, hiszen a kígyó hamis szavára úgy válaszol, ahogyan azt Isten megmondta. – A férfi is eszik a fáról, Isten kérdésére pedig mellébeszél, sőt – burkoltan ugyan – Istent vádolja.

Milyen ismerős ez a helyzet ma is. Hányan kérdezik:

– Lelkész úr! Hol van az Isten, hogy ártatlan gyermekek halhatnak meg bombatámadásokban?

Isten mondta az embernek, hogy öljön? Ő azt mondta: ne ölj! Az emberiség ezt nem veszi komolyan, gyilkol, és utána megkérdezi: hol van az Isten?

Megdöbbentő híradást kaptunk Amerikából, ahol egy iskolában egyik fiatal meggyilkolta a másikat. Egy kislány Istenhez írt levelét olvastuk, amelyben kérdőre vonja Istent. A válasz így hangzott:

– Kedves Kislány! Engem abból az iskolából kitiltottak.

A liberális tanítási modell szerint nem volt szabad az evangéliumot, a Bibliát hirdetni azokban az iskolákban, mert egyoldalúan befolyásolja a gyermekek fejlődését. Amikor baj van, akkor felfelé mutogatunk.

Egy középkorú asszony járt a lelkészi hivatalban temetési ügyben. Amikor beszélgetés alakult ki közöttünk, kiöntötte a szívét és elmondta, hogy olyan sok baj, teher, összevisszaság van az életükben, hogy ő már csak háromféle idegnyugtató gyógyszerrel tud élni. Csendesen azt mondtam neki:

– Nézze, van egy ajánlatom. Jöjjön el ötször vasárnap délelőtt az istentiszteletre, és ha ennek eredményeképpen egyet el tud hagyni a nyugtatókból, az árának csak a felét dobja a perselybe.

Azt válaszolta:

– Ahhoz, hogy én bemenjek a templomba, valakinek másként kellene viselkednie.

Először arra gondoltam, hogy megneheztelt rám, mintha ezzel a templomi ajánlattal tréfálkoznék a baján. De utána váratlan fordulattal felfelé kezdtem mutogatni. Ő pedig bólogatott. Azaz Istennek kellene másként viselkednie – szerinte –, hogy ő betegye a lábát a templomba. Megértettem, hogy a sok baj, nehézség, teher alatt az a vád él a szívében, hogy Isten ennyi rosszat bocsát rá. Azt nem kérdezi már régóta, vagy talán soha nem is kérdezte, mit akarsz, Uram, hogyan tegyem a dolgokat, hogyan rendezzem az életem kérdéseit. Megy a saját feje után. Amikor jönnek a bajok, akkor pedig Istent vádolja. (Tévedés ne essék, tudom, hogy akkor is érhetnek nehézségek, bajok, betegségek bennünket, ha Isten akarata szerint élünk. De ha semmibe vesszük az Ő útmutatását, törvényszerű, hogy előbb-utóbb összekuszálódnak a szálak az életünkben.)

Buta példának tűnik, mégis érthetővé tette már sokszor ezt a témát a következő elképzelt eset.

A nagyobbacska fiamnak azt mondom, hogy ne játsszon a gyufával, mert nagy baj lesz, ha tüzet okoz a lakásban. Ő nem törődik az intelmemmel, és gyújtogatja a gyufákat. Bekövetkezik a baj. Megyek haza, és az égő lakásból egyik kezén súlyos égési sebeket hordozva rohan ki a fiam, a másik kezével pedig engem fenyeget:

– Apu! Te vagy a hibás!

Miért? Hogy nem zártam el örökre a gyufát előle? Vagy nem kötöztem meg őt? –

4kepkonyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 24 (Black plate)

Így vagyunk Istennel is. Megmondja igéjében az életünkre érvényes „használati utasítást". Semmibe vesszük. Oda se figyelünk. De amikor baj van, akkor rázzuk az öklünket és kérdezzük: hol van az Isten!?

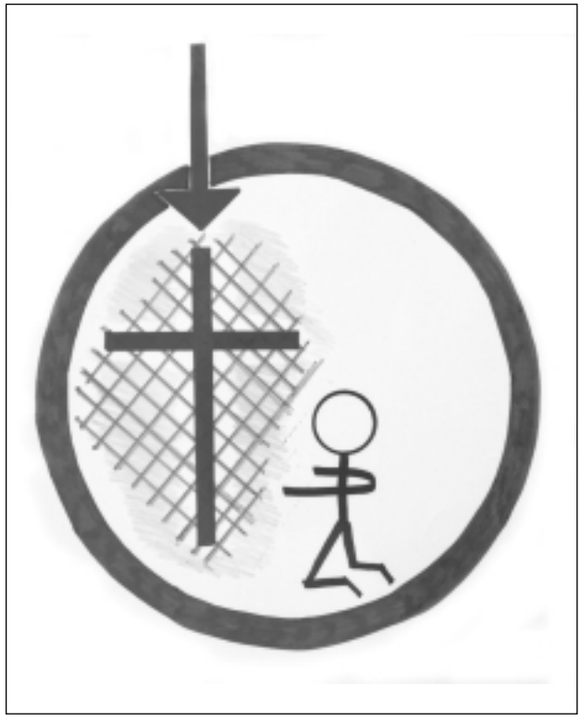
Az idézett igék folytatásában olvassuk az emberpár és a kígyó büntetését. De a legnagyobb büntetés az, hogy elszakadtak Istentől, elhagyták az igazi életterüket. Bekövetkezett az a nagy „robbanás", amely nem csak az ő életükre, hanem utódaik életére is kihat.

Mielőtt erről bővebben szólnánk, halljuk meg ebben a „totálkárossá" vált helyzetben az „ősevangéliumot", ahogyan a teológusok nevezik 1 Mózes 3,15-öt. A Sátánnak mondja Isten: „Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod."

Ebben az igében először hangzik fel a Biblia lapjain a Jézusra, a Megváltóra utaló prófécia (előrejelzés). *„Az asszony magva"* – aki *„a kígyó fejére tapos"*, Jézus! – Akik láttuk az elmúlt időben Mel Gibson Passió című filmjét, összerezzentünk a bevezető képek alatt, mert hatalmas reccsenés hangzott, amely a kígyó fejére taposást jelezte. Jézus szolgálata, kereszthalála, az ember megváltása az a nagy szabadítás, amely a Biblia egyetlen alaptémája. Valaki így fogalmazott: – A Biblia első két oldala hordozza a teremtés igéit. A harmadik, hogyan rontott el az ember mindent! Onnan kezdve a Biblia arról beszél, hogy mit tett Isten az ember megmentéséért. A teljes Ószövetség Jézus érkezésének az előkészítése. Az Újszövetség a Jézusban adott megváltás kibontása.

Halljuk hát a jó hírt, az evangéliumot (örömhírt), amiért az eddigieket is érdemes volt elolvasnunk.

HARMADIK KÉP

János 3,16

**„MERT ÚGY SZERETTE ISTEN A VILÁGOT,
HOGY EGYSZÜLÖTT FIÁT ADTA,
HOGY AKI HISZ ŐBENNE, EL NE VESSZEN,
HANEM ÖRÖK ÉLETE LEGYEN."**

Ezt a bibliai mondatot sokféleképpen elnevezték már. Hívják „az evangéliumok evangéliumának", „a Biblia üzenete dióhéjban" – mondjuk róla. Mindenesetre, aki megismeri a Biblia tartalmát, az tudja, hogy ebben a mondatban benne van a Szentírás alap mondanivalója.

A megváltás üzenete minden más vallástól megkülönbözteti a Szentírás üzenetét. Minden más emberi technikától, filozófiától, életmegoldási kísérlettől.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 26 (Black plate)

Mert minden más úton önmegváltási kísérlet folyik. Egyedül itt hangzik el az, hogy az önmagán segíteni nem tudó embert Isten megváltotta – Jézus kereszthalála által.

Megkérdeztek egy ismert német teológiai professzort, mondja meg a világvallások és a keresztyénség közötti különbséget. De ne homályos, magas teológiai igazságokat mondjon, hanem kézzel fogható, egyszerű magyarázatot. A professzor így válaszolt:

Egy ember beleesett egy mély verembe. Nem tudott kijönni onnan. Ha senki nem segít neki, ott pusztul. Arra ment Buddha.

– Emelj ki, emelj ki! – kiáltotta az ember.

Buddha megállt és azt mondta:

– Látod, ez a te bajod, ez a nagy életvágy. Majd megtanítalak, hogyan tudod életed végéig egészen jól elviselni a helyzetedet a verem mélyén.

Ezt mondva, továbbment. Arra jött Mohamed.

– Emelj ki, emelj ki! – hangzott újra a segélykiáltás.

Mohamed így válaszolt:

– Ha belenyugszol Allah akaratába, és jól viseled magad, akkor majd a hetedik mennyországban jó helyet kapsz.

Azzal ő is továbbment. Arra jött Lao-cse, a kínai bölcs.

– Emelj ki, emelj ki!

Lao-cse megállt a gödör szélén és ezt mondta:

– Ja, barátom, ha bölcsebb lettél volna, nem esel a verembe.

Végül arra jött Jézus, és a segélykérő kiáltásra lement a gödör aljába, és az élete árán kihozta a bajba jutottat.

– „Csak” ennyi a különbség! – fejezte be a magyarázatot a professzor.

Az ember egyetlen alapbaja: a bűn, és ennek következményeképpen a bűnök. Nagyon fontos a „bűn” és „bűnök” közötti különbségtételt megjegyeznünk. A Biblia szerint a „bűn” egy állapotot jelöl. Az Istentől elszakadt állapotot. A „bűnök” ennek az állapotnak a gyümölcsei. Amíg valaki nem ad megoldást a „bűn”-re és a „bűnök”-re, addig csak tüneti kezelésről beszélhetünk az ember életében.

A „bűnök”-től egyetlen szabadulás lehetséges: a bocsánat! A „bűnnek” egyetlen gyógyulása van, a helyreállt kapcsolat az élő Istennel. Az alábbiakban azt szeretném a bibliai igék segítségével elmondani, hogy miért csak Jézus, és miért csak a kereszt a megoldás ebben a kérdésben.

Induljunk el onnan, hogy a bűneset következménye nemcsak az Istentől való elszakadás, függetlenedés. Következmény az is, hogy megromlott az ember addigi természete. Nem pontos hasonlat ez, de érzékeltet valamit a lényegből: szelíd cicából tigris lett. Ez a megromlott természet öröklődik. Ahogyan a kis tigriskölyök hordozza a szülei természetét, úgy a kisgyermekek is génjeikben hordozzák szüleik romlott természetét. Azt mondják, hogy ártatlan kicsi gyermek. Valóban, az újszülött egy ideig semmi „bűnt”

nem követ el. Nem is tud. De már a „hisztijében” benne van nem csak az életösztön, hanem a jelentkező akaratos természet is kicsiben. Alig hároméves talán, amikor megunva a labdáját, mással játszik, de ha odajön egy másik gyermek, és labdázni kezd, könnyen olyan irigy indulat tölti el, hogy ember legyen a talpán, aki a két gyermeket szétválasztja.

Amikor nagyobb óvodás, akkor már olyan jeleneteknek is tanúi lehetünk, amilyet kisfiammal éltem meg egyszer.

Haza érkezve az óvodából, a konyhába ment, ahol hamarosan olyan üvöltő hangot produkált, hogy rohantam, mert bizonyára elsősegélyben kell részesíteni. Kiderült, hogy az asztal mellett állt és üvöltött. Lassan megértettem, hogy azt ordítja indulattal:

– Elvitte! Elvitte!

– Mit vitt el? – kérdezem, és mérges vagyok, hogy a szívbajt hozta rám a semmiért. – A nagyot vitte el – válaszolt a fiam, s nekem akkor esett le a tantusz, hogy egy banán van a tányérban, és a kisfiú meg van győződve, hogy a nővére már a nagyobbat elvitte előle.

– Hát te melyiket választottad volna? – kérdeztem.

– A kicsit – felelte.

– Ott van, elviheted.

Meglepődött a jó feleleten (megvallom, én is, mert ilyen válasz általában csak a lépcsőházban jut eszembe, amikor már régen eltávoztam a helyszínről). Lehiggadva azt is átgondoltam, hogy milyen indulat fog el, amikor látom fiam irigységét. Kitől örökölte? Visszagondolva gyermekkoromra, emlékszem az ötvenes évek szűkölködéseire. Öten voltunk testvérek. Enni kaptunk eleget, de a „minőségi” dolgokra az a jelszó járta: „Több nap, mint kolbász.” Édesanyám mindig nagy gonddal készítette el az uzsonnánkat. Ha kolbász volt, még azt is megtette, hogy lemérte mérlegen, össze ne vesszünk rajta. Aki közülünk először észrevette a folyosóra kikészített elemózsiát, nyomban szemrevételezte, és a „legnagyobbat” mindig magához vette. Akkor harsant a kiáltása:

– Uzsonna!

Mindnyájan tudtuk, hogy érkezési sorrendben kaparinthatjuk meg a soron következő legnagyobb darabot. Futottunk hát, ahogy csak tudtunk. Génjeimben átadtam a gyermekemnek, ő örökölte tőlem. De mindjárt eszembe jut a mentő ötlet: – Hát én kitől örököltem?

Bizony örököljük és örökítjük a bűn-természetet.

De az is nagy bajunk, hogy vakok vagyunk a bűneinkre nézve.

Elmondom azt az emlékezetes beszélgetésemet, amit Eszti nénivel a bűnlátás kérdésében folytattam.

Bejött egy idős néni a lelkészi hivatalba, kereste „a papot”. Az irodavezetőnk leültette, hogy tessék várni, mert valaki lelki beszélgetésen van nála a szobájában. A néni leült, várt egy kicsit, mellette állt a taxis fiatalember, aki már 7 éve vitte őt ide-oda. El-

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 28 (Black plate)

unta a várakozást, és felpattanva ajtóstól jött be a lelkészi dolgozószobába. Meglepve látom, hogy egy alacsony, kis idős asszony megáll az ajtóban, körülnéz és megszólít:

– Maga pap?

– Lelkipásztor vagyok – válaszoltam.

– Eltemet engem? – hangzott a következő váratlan kérdés.

– Egy feltétellel – feleltem, mire ő egy tízezrest meglobogtatott előttem.

– Nem ez a feltétel.

– Hát akkor mi?

– Az, hogy én élek tovább, mint a néni.

– Az igaz, látja, de ugye akkor is lesz itt pap, ha ez úgy történne.

– Igen, lesz.

– Akkor intézzük el egymást. Mert most jöttem a temetkezési vállalattól – mondta, és vette elő bizonyságul a nyugtákat: – Ez a hamvasztási papír, ez az urnahely, ez az urna ára volt… most már csak a papot kell elintéznem.

– Intézzen el! – feleltem.

– Elég lesz? – emelte fel újra a tízezrest.

– Igen, elég.

Kitöltöttem a nyugtacsekket, megnézte, hogy pecsét van-e rajta, biztosra akart menni. Mielőtt indult volna, még annyit mondott:

– Lelkész úr! Az infláció?!

– Azzal ne tessék törődni. Mi átvettük a pénzt, jelenlegi árában felhasználjuk. Ez már a mi gondunk.

– Rendben van, mehetünk – mondta a taxisnak.

Ekkorra már össze is barátkoztunk az igen eszes, és 97 évesen is vidám stílusban intézkedő nénivel. Azt kérdeztem még tőle:

– Eszti néni! A hazafelé vezető utat elintézte?

(Azt csak zárójelben, de a hitelesség kedvéért jegyzem meg, hogy olyan nagyot hallott a néni, hogy az egész ház zengett a „beszélgetésünktől".) Azt válaszolta kérdésemre:

– Itt a taxisom, ő visz haza.

– Nem úgy gondolom, Eszti néni, a bűnei meg vannak bocsátva? – mutattam, hogy a földtől a mennyig el van-e rendezve az útja.

Kicsit hátrébb lépett, gyanúsan rám nézett, hogy mit gondol ez a pap, milyen bűnei lehetnek neki, és ki is mondta:

– Nem nagyon vannak nekem bűneim.

Erre olyat mondtam neki, amitől sietve távozott a szobából:

– Eszti néni! Minimum 97 000 bűne van!

– Menjünk, sérteget a pap! – mondta – és indult a taxissal kifelé.

Utánamentem a folyosóra, és átöleltem ezekkel a szavakkal:

– Ha csak ennyi bűne van, akkor földre szállt angyal. Jöjjön vissza és elmagyarázom.

A földre szállt angyal kifejezés már jobban tetszett neki, de bizony enyhe fizikai erőszak is kellett ahhoz, hogy visszajussunk a dolgozószobámba. Úgy állt meg, mint akinek a tekintetében ott bujkált: ez a tökkelütött pap, hogy mossa ki magát ebből a csávából, hogy egy derék asszonyt így halálra sértett.

Megkérdeztem tőle:

– Eszti néni! Ha egy ember egy nap gondolatban, szóban, indulatban, cselekedetben, mulasztásban csak három bűnt elkövet akarva-akaratlanul, egy év alatt kijön az ezer?

Számolt magában és így felelt: – Még több is!

– Akkor megegyeztünk a 97 000 bűnben?

– Úgy megszerettem magát – mondta a néni.

– Én is Eszti nénit! – és átöleltük egymást. – De egyet tessék megérteni. Ebből a 97 000 bűnből egyet sem lehet a mennybe bevinni, mert akkor a menny is olyan lesz, mint a föld. Ezért Valakinek fizetni kellett. Tetszik tudni, hogy Jézus Krisztust a mi bűneinkért feszítették keresztre? A mi adósságunkat fizette ki.

– Tudom – válaszolta csendesen, és más lelkiállapotban távozott, mint ahogy idejött. Később folytattuk a kapcsolatot, és a kíváncsiak kedvéért azt is leírom, hogy 99 éves volt, amikor a vállalásomat teljesítettem, és eltemettem.

Milyen soknak tűnt az a szám, amelyet a 97 éves néninek mondtam. Pedig mindnyájan örülhetünk, ha csak napi három bűn van a rovásunkon… Különösen, ha komolyan vesszük, hogy a kormos ember akkor is koromnyomot hagy, ha simogat, de akkor is, ha üt. Gellert kapott életünkkel a gondolataink, cselekedeteink, indulataink is „gelleresek".

Nem véletlen, hogy Jézus a halála előtti éjszakán az Olajfák hegyén vért verejtékezve így imádkozott: *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár: mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te."* (Máté evangéliuma 26. rész 39. vers.) Nem a kegyetlen fizikai haláltól félt elsősorban, hanem abban a „pohárban" minden ember minden bűne benne volt. Elképzelhetetlen mennyiség! Micsoda teher!

Eszti néni ügyéhez visszatérve megállapíthatjuk, hogy sokan gondolkodnak úgy magukról: – Jó, jó, mindenkinek van bűne, de igazából én jót akarok, segítek, akinek tudok, nem ártok másoknak.

A vallásos emberek egész sokaságának nincs igazi bűnlátása. Jézus a vallási életben élenjáró farizeusoknak azt mondta, hogy a vámszedők (akik népüket is „eladták" a rómaiaknak, és nem válogattak az eszközökben, ha vagyonuk gyarapításáról volt szó) és az utcanők megelőzik őket Isten országában. Mert a vámszedők, utcanők tudják, hogy rászorulnak Isten bocsánatára. De a farizeusok jóknak gondolták magukat – polgári mértékben valóban nem lehetett összehasonlítani az előbbiekkel őket –, mond-

4kepkonyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 30 (Black plate)

hatjuk, hogy csak egy méterrel voltak a víz alatt, – nem pedig húsz méterrel, mint azok. De ez is elég ahhoz, hogy megfulladjanak. Hiszen nekik is mérhetetlenül sok bűnük volt. A motívumaik tisztátalanok voltak, az ítélkezésükből, büszkeségükből, az egész „légkörükből" hiányzott a szeretet.

Fiam kérdezte – már jóval a „banános időkön" túl – egyszer ebédnél:

– Mondd, Apu! Miért kellett ez a rettenetes kereszthalál? Ha Isten olyan hatalmas, nem tehette volna meg, hogy egy kézmozdulattal eltörli minden ember minden bűnét? Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Azt válaszoltam a váratlan helyzetben feltett kérdésre, aminél jobban ma sem tudom elmondani a feleletet:

– Fiam! Nem tehette meg Isten, hogy minden ember minden bűnét csak úgy eltörölje. Ezen a világon fizikai és lelki törvények vannak. Ha ezeket megváltoztatja Isten, akkor az életfeltételeinket veszi el, és elpusztít mindnyájunkat. Figyeld meg, hogy a gravitációt egy percre sem szabad felfüggeszteni, mert ha ezt tenné Isten, összeomlana az élet a földön. Vagy ha azt mondaná, hogy fél órára kiveszem az oxigént a levegő összetételéből, mind megfulladnánk. Amióta teremtett világ van, a gravitációt egy percre sem függesztette fel az Isten, sőt a többi természeti törvényt is őrzi, mert így biztosítja az életfeltételeinket. (Számomra nem csak a teremtés csodája ámulatos, hanem az is, ahogyan Isten fenntartja a mindenséget. Amióta ezen mélyebben gondolkodom, nagyobb áhítattal ejtem ki az ismert szószéki fohászt: „A mi segítségünk és istentiszteletünk megáldása jöjjön az Úrtól, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket".)

Folytattam a válaszadást azzal, hogy amint a fizikai törvények egy-egy szálát képezik az élethálónknak, így van ez a lelki törvényekkel is. Ilyen lelki törvény az is, hogy a bűnnek büntetése van. Azt mondtam fiamnak:

– Gondold el, ha egy évig bárki bármit tehetne e világon úgy, hogy tudná, semmi büntetést sem kap érte, vajon megérnénk-e az év végét még, vagy elpusztulnánk mindnyájan? Pedig a földi büntetés-végrehajtás tökéletlen, mert a rablók előbbre járnak, mint a pandúrok. Mégis életmegtartó, visszatartó hatása van, hogy a bűnnek büntetése van.

Istennél pedig tökéletesen precíz mind a fizikai, mind a lelki összefüggések hálózata. *„Mert a bűn zsoldja a halál…"* (Pál levele a Rómaiakhoz 6. rész 23. vers) Mégpedig nem csupán a biológiai halál, hanem az örök Isten nélküli állapot, a kárhozat. Két lehetetlenség között vagyunk tehát. Ha Isten egy kézmozdulattal eltörli bűneinket, félretolja ezt a törvényt. Akkor pedig az élethálónk egyik szálát kihúzza, és elpusztít mindnyájunkat. Ha meghagyja ezt a törvényt, mindnyájan elpusztulunk sorban, mert egyikünk sem mondhatja, hogy nem vagyok bűnös. Akkor pedig érvényesül rajtunk az imént idézett ige üzenete.

Itt jön a hatalmas örömhír! Isten a bűnünk és a büntetésünk közé felállította Jézus keresztjét. A törvény is igaz: *„A bűn zsoldja a halál…"*, de én is megmenekülhetek, mert Jézus vállalta helyettem, hogy őrajta csattanjon az én bűneimnek büntetése.

A fejezet nagy igéjének első fele Jézus kereszthalálakor teljesült: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta…"* – Isten Jézus keresztjén – kétezer évvel ezelőtt –„takarékba tette" a bűnbocsánatunkat, áldott földi életünket és örök üdvösségünket.

Ám ezzel a teremtés óta történt legnagyobb eseménnyel sem nyerünk automatikusan bűnbocsánatot. Hanem? Figyeljük csak a mondat második felét: *„hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."*

Ha születésem előtt egy nagy jótevő elhelyezne a bankban egy hatalmas összeget azzal a meghagyással, hogy ha gyermek születik ebbe a családba, írják a nevére az összeget, és 18 éves korában kamataival együtt felveheti, mit ér ez, ha soha senki nem mondja el ezt a hírt nekem? Olyan, mintha semmi nem történt volna. Még az sem elég, hogy valaki szóljon nekem, én pedig nem hiszem el. Még az sem megoldás, ha azt mondom, hogy igen becsülöm azt az embert, aki ilyet tett – de ezek után sem megyek el a bankba kiváltani. Hanem ha meghallom és talán félszegen, de mégis elmegyek a bankba, és azt mondom:

– Tudomásom szerint nevemre egy nagy összeg van elhelyezve önöknél, szeretném felvenni.

Kérik az igazolványaimat, beütik a komputerbe az adatokat, és átadják az összeget.

Erről van szó Jézus kereszthalála kincsét illetően is. Ennek megértésében segítenek Pál Rómaiakhoz írott levele 10. részének 13–15. és 17. versei: *„Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül."* Azaz, aki elmegy a takarékba, az megkapja az ott elhelyezett értéket. *„De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek?"* Hogyan mennének el a takarékba, amikor nem hiszik el, hogy ez az egész igaz. *„Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak?"* Honnan lenne hitük Istenben, a Krisztusban adott ajándékban, ha erről nem hallottak igazán? – *„Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?"* Hogy hallanának érvényesen minderről, ha nincs, aki elmondja? *„És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el?"* Azaz, hogy tudnák érvényesen elmondani, ha nem kaptak Istentől megbízatást, felhatalmazást. (Nagyon sok vallásos beszéd hangzik úgy, hogy aki mondja, nincs kapcsolatban az élő Istennel. Sok filozófiai üzenet hangzik, de ha az nem „élő ige", azaz Istentől megtermékenyített mondanivaló, akkor nem hozza meg a „hitet".) – Így zárul ez az igeszakasz: *„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által."* – Tehát igéből születik a hit. Mégpedig Isten ajándékaként. Mindenki, aki élő hitet kapott, tudja, hogy ez nem tőle van, hanem Isten ajándéka.

Ha a fenti logikai sort hátulról visszafelé követjük, megállapíthatjuk, hogy a hit ajándéka Istentől indul el. Mégpedig úgy, hogy ő „elküld" némelyeket, elküldi azokat, akik már kaptak élő hitet, hogy mondják el a többieknek az igét. Nem csak lelkipásztorokat, hanem minden hívő embert felhasznál ebben az Isten.

A Budapest Fasori Református Gyülekezetben szolgálva látom, hogy nem mi, lelkipásztorok érjük el először azokat, akik érdeklődnek a hit dolgai iránt. Az első impul-

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 32 (Black plate)

zusokat azoktól kapják, akik a környezetükben élnek családtagként vagy munkatársként, barátként. Akiket régebben ismernek már. Látják, hogy változás történt az életükben. Először talán furcsállják, nem értik, talán heccelődnek is velük – „De megszentültetek!" –, ám amikor látják, hogy milyen pozitív változást hozott az illetők életében, házasságában a hit, akkor kezdenek érdeklődni. Különösen, akik keresik az életük jobb megoldását, szabadulást szenvedélyből, kiutat a depresszióból, értelmetlen életvitelből. Így „hozzák" a gyülekezetbe az újakat, akiknek már „előkészített" az életük, és akikhez hangozhat az igehirdetés. – Mindenki, aki élő hitet nyert, azt az ige hallgatásából nyerte. Ma talán hozzátehetjük: az ige olvasásából is, de mindenképpen az igéből nyerték.

Amikor élő hitet nyer valaki, ott a Biblia újjászületésről beszél. Mert olyan nagy esemény ez, mint a születés. Isten úgy rendezte a testi születésünket és a lelki újjászületésünket, hogy mindkét esemény hasonlóan megy végbe. A testi születést megelőzi a fogantatás. Lehet bármilyen szép bútor és bármilyen külső körülmény, gyermek csak akkor születik, ha a két élő sejt megfogan. Utána a kihordás ideje következik. Ha minden rendben, kilenc hónap múlva elérkezik a születés ideje.

Hasonlóképpen történik ez a lelki újjászületéssel is. – Ebben az esetben a „mag" Isten igéje. Péter első levele 1. részének 23. versében ezt olvassuk: *„mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által."* – Hallgatom az igét vagy olvasom, és közben Isten veti a magot. Ha valóban ige hangzik, ott a lelkembe hulló mag egyszer csak dolgozni kezd. Mindenki életében egyéni ennek a folyamata, de két döntő ismertetőjele van annak, hogy „megfogant az ige".

Az egyik: akinél ez megtörténik, kezdi meglátni a bűneit, fokozatosan rádöbben „elveszett" voltára. Azaz arra, hogy nincs igazán a helyén, és mennyei segítségre van szüksége.

A másik: egyre jobban vonzza az ilyen embert Jézus szeretete. Lehet, hogy előbb Jézus személye lesz döntő a számára, és csak utána látja meg bűneit. A bibliai Péter apostolnál ez így történt. Jézus tanított a hajójából. Majd azt mondta, hogy evezzenek a mélyre, és vessék ki a hálókat. Péter okoskodik:

– Mester! Egész éjszaka halásztunk, és nem fogtunk semmit. Nappal semmi remény a fogásra. – Aztán mégis meggondolja magát: – De a Te parancsodra kivetjük a hálót.

Amikor aztán tele a háló halakkal, Péter különös dolgot tesz. Leborul Jézus elé a hajódeszkára, és ezt mondja:

– Uram! Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok.

Mi történt? Milyen nagy bűnt követett el Péter a tengeren, hogy most így beszél? – Semmilyet. Hanem felragyogott előtte Jézus személye, amikor a szakmája vonalán olyat látott, ami csak isteni teremtő hatalommal történhetett meg. Jézus isteni személye mellett egyszerre látta magát és a bűneit. Mint amikor a háziasszony kiteríti a fehérre mosott lepedőket, és ezután leesik a hó. A hó vakító fehérsége mellett látni, hogy ami addig szép fehérnek tűnt, most szürke lett.

Hallesby, a norvégok püspöke írja le hitre jutása eseményét. Egyetemista fiatalként kereste az élet értelmét. Sok minden más olvasmány után kézbe vette az Újszövetséget. Vajon a keresztyének miben látják az életük értelmét? Már az első fejezetekben – Jézus tanítását olvasva – feltűnt neki egy mondat: „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük." (Máté evangéliuma 7. rész 12. vers) Úgy gondolta, hogy ez olyan szép mondat, hogy élete mottójává választhatja. Eddig is körülbelül így gondolkodtam, most tudatosan is erre törekszem.

Hamarosan rájött, hogy csak gondolja, hogy így cselekedett. Szó sincs róla. Ha azt akarja, hogy ne szólják meg a háta mögött, ő se szóljon meg mást. Ha azt akarja, hogy mások ne törekedjenek előnyre vele szemben, akkor ő se igyekezzen arra, hogy másokkal szemben előnyt szerezzen. Ez így ment pontról pontra. Rádöbbent, hogy egyáltalán nem él e szerint az ige szerint. Sőt! Arra is rádöbbent, hogy nem is akar úgy igazából e szerint élni.

Elkezdte figyelni Jézust. Ahogy olvasta az igéket, szerette volna rajtakapni, hogy mást mond, és mást cselekszik. Egyre nagyobb ámulattal állapította meg, hogy Jézus „másból van", mint ő. Amikor eljutott ahhoz a jelenethez, amelyben a kereszten függő Jézus imádkozik ellenségeiért, letette az Újszövetséget, letérdelt és azt mondta:

– Jézus, Te más vagy, mint én. Ettől a perctől kezdve alárendelem magam Neked, fogadj el engem, és légy a Megváltóm.

Ezután kezdte a teológiai tanulmányait, és lett Norvégia püspöke, aki nagy szeretettel és meleg szívvel vezette az embereket – köztük sok fiatalt – Jézushoz.

Ott hagytuk abba a magyarázat fonalát, hogy ha hit ébred valakinek a szívében, akkor egyfelől világosság gyullad arra, hogy ő kicsoda, másfelől arra, hogy kicsoda Jézus. Ez a két tény: az elveszett voltom és Jézus szeretete egyaránt a kereszthez vonz. Mert hol van a bűneim és elveszett életem megoldása? A kereszten. Hol ragyog legfényesebben Jézus szeretete? A kereszten. – Így érkezik meg egy ember lélekben Jézus keresztjéhez, ahol a múltjára bocsánatot nyer, a jövőjét átadja Jézus vezetésére, Isten uralma alá. Megtér – azaz visszatér a helyére, amelyen születése óta nem volt, de amelyet Isten elgondolt az embernek – és újjászületik, azaz új életet nyer, amikor Jézust befogadja, mint Megváltó Urat az életébe.

Erről így olvasunk János evangéliuma 1. részének 12-13. verseiben: *„Akik pedig befogadták* – Jézust –*, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek."*

Ehhez pedig nem lehet kikerülni Jézus keresztjét. Ha figyeljük a fejezet elején lévő kis rajzot, azt látjuk, hogy Isten országa hálója, az örökkévaló ország Jézus keresztjénél található meg újra. Mert Isten őbenne adta vissza az elvesztett szálat.

Egy Nobel-díjas dán író egyik elbeszélésében érzékeltette az ember helyzetét. Arról írt, hogy a pók leereszkedett a fa ágáról, és a fa alatti bokron megszőtte hálóját. Azután

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 34 (Black plate)

kis látásával végigment a háló mentén, és levágott minden felesleges, kilógó szálat. Majd beérkezett középre, meglátta a fáról leereszkedő szálat is, és azt mondta: – Már lejöttem a fáról, kész a háló. Tiszta felesleges ez a függőleges szál. Elvágta, és abban a pillanatban összekuszálódott a hálója. Kiderült, hogy ezen a szálon feszült az egész háló.

Így néz ki az emberiség élete. Elvágtuk a függőleges szálat, és azóta igazgatjuk a vízszintes szálakat. Csakhogy hiába egyezik már egy-két szál, ha közben másutt baj van. Ha a függőleges szálon feszült a háló, akkor soha sem tudjuk helyére tenni a szálakat, ahhoz újra meg kellene „kapni" a függőleges szálat. Jézusban Isten ezt a „szálat" küldte vissza az embernek. Ezért nincs megváltás rajta kívül.

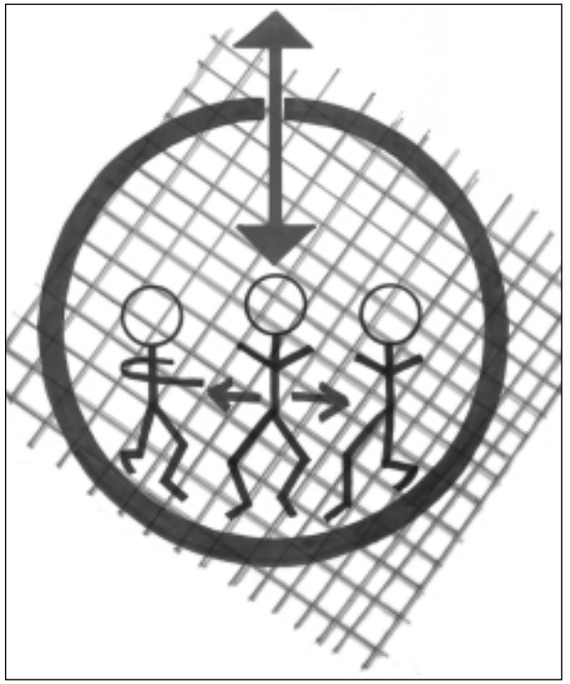
Korábban említettem a robbanást szenvedett hadifogoly helyzetét. Elvesztette emlékezőképességét, és semmit nem tudott arról, ami korábban történt. Fogolytársai kitették Debrecenben a vonatból, és ki tudja, hogyan tengette tovább az életét. Milyen nagy dolog lett volna, ha egy orvos meggyógyítja, visszasegíti előző életébe, állapotába! A példa segített nekünk is látni a bűneset utáni állapotunkat. A nagy örömhír: Isten elküldte hozzánk Jézust, az „áldott Orvost", aki képes „meggyógyítani" bennünket, és visszaadni az elvesztett életközösségünket, visszavezetni bennünket Istenhez, és így az igazi élethez.

Milyen nehezen fogadja el az ember Jézus keresztjének a megoldását. Pál a Korinthusiakhoz írott első levele 1. részében a 18. és a 23. versekben ezt írja: *„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje…mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság…"* – A zsidóknak azért megütközés Jézus keresztje, mert Messiás-várásukban el nem tudták képzelni, hogy az ő Messiásukat átokfán (kereszten) végezzék ki. Ez volt az egyik legfőbb érvük Jézus ellen, hogy ha őt úgy ki lehetett végezni, mint egy utolsó rablógyilkost, akkor lehetetlen, hogy ő legyen a Messiás. Pál apostol – mint hithű zsidó – megtérése előtti életében majd megőrült a „jézusosok" elleni küzdelemben, mert meg volt győződve, hogy Istent védi a hamis tanítással szemben. Ő jól értette honfitársai érveit Jézus ellen. Amikor felragyogott előtte, hogy mit tett érte Jézus, ámulattal értette már Isten nagy megoldását Jézus keresztjében. A görögöknek, az akkori kor „filozófusainak" bolondság volt a keresztről való beszéd. Méghogy az Isten a Fiát adja a bűneinkért halálba! Dehogy adja, inkább szétüt közöttünk, bűnösök között. Amikor Pál Athénben Jézusról és a feltámadásról beszélt, kinevették, és azt mondták, vegyétek le már ezt a zagyva beszédűt a pódiumról.

Pedig Jézus keresztje az egyetlen megoldás az emberi bűnökre, mert bűnbocsánat csak ott lehet, ahol annak fedezetét is vállalja a bocsánat adója.

Jézus keresztje az egyetlen megoldás az ember romlott természetére is, ez legyen a következő fejezetünk üzenete.

NEGYEDIK KÉP

Róma 8,14

„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai."

Galata 2,20

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem."

Elérkeztünk az utolsó képünkhöz. Ismételjük át, amit tanultunk. Lapozzunk a könyv elejére, ahol a négy kép egymás mellett látható. Figyeljük meg, hogy minden a függőleges szálon múlik. Ez a legfontosabb az összefüggéseket tekintve.

Az első képen egészségesen, szépen kapcsolódik a teremtett emberpár Istenhez. Kapják Tőle az eligazítást, a védelmet, a szeretetet, és ennek nyomán a vízszintes kapcsolatok is a helyén működnek.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 36 (Black plate)

A második képen eltűnt a függőleges szál. Azaz elvesztette az ember, elfordította a hitét és bizalmát Istentől, elárvultan magára maradt. Ez kihat minden irányban a kapcsolataira. Megromlott az élete.

A harmadik képen látjuk, hogy Isten visszaküldi az elvesztett szálat Jézusban, és a keresztnél Isten országába léphet az ember újra, ha hitet nyer, és megragadja a felé nyújtott mennyei kapcsolatot.

A negyedik kép szinte az első másolata. Mert az újra helyreállt mennyei kapcsolat nyomán megindul a földi kapcsolatok rendeződése is. Ha nem is olyan egyszerre, mint azt a képünk jelzi.

Mi történt hát Jézus keresztjénél? Egy újabb történettel próbálom érzékeltetni.

Egy rabszolgát majdnem halálra gyötört a gazdája. Amikor betegen, csontsoványan, használhatatlanul meglátta, azt mondta, hogy elviszi a vásárra. De ráparancsolt, hogy mutassa, ér még valamit, mert ha nem veszi meg senki, megöli. Halálra rémülve várta a sorsa megpecsételődését ez az ember. Különösen akkor vált reménytelenné, amikor a gazdája arra a kérdésre: – Mit kér ezért a hitvány rabszolgáért? – tízszer akkora árat mondott, mint egy életerős, fiatal rabszolga értéke. Mindenki kinevette, kigúnyolta, otthagyta. A történet szerint az utolsó órában jött egy fiatalember, aki megkérdezte:

– Mit kér ezért a rabszolgáért?

Újra hangzott a magas ár. A nagy csendben felemelte kezébe temetett arcát a rabszolga, s nem akarta hinni, hogy jól lát. A fiatalember a tárcájából számolta ki a vételárat. Azután hozzálépett, és a vállára téve a kezét, így szólt:

– Megvettelek, gyere velem.

Támolyogva felállt a rabszolga, és ment az új gazdájával. Amikor a gazda területére értek, azt mondta a szolgának:

– Kifizettem az árat, szabad vagy, menj, ahova akarsz.

Az pedig leborult a gazda lábaihoz és ezt válaszolta:

– Ne küldj el magadtól. Befog a régi gazdám. Én azt az életet már nem kívánom élni. Abba belepusztulok. Ha ilyen magas árat fizettél értem – te is tudtad, hogy nem érek ennyit –, csak hogy megszabadíts a biztos pusztulástól, akkor úgy fogsz bánni velem, mint senki más. Én téged szeretnélek szolgálni egész életemen át.

A gazda így szólt:

– Akkor önkéntes rabszolgám leszel.

Erre ő futott be a gazda földjére nagy örömmel, hogy őt szolgálhatja, aki megszabadította a biztos pusztulásból.

Erről szól a kereszt szabadítása. Mit ér egy emberi élet? Lelövik, mint egy kutyát. Különösen ma ne kérdezzük, mennyit ér egy emberi élet. Az Isten Fia, Jézus pedig a szent, tiszta életét odaadta értünk, hogy kiszabadítson a „rabtartó" pusztító uralma alól.

Ha ezt megérti valaki, nagy hála ébred a szívében a Szabadító iránt. Őt akarja szolgálni egész életén át.

Uralomváltás történik. A megtérés egy új országba lépés. Új Gazda uralma alá adom magam.

Az Apostolok cselekedetei 26. részének 18. versében olvassuk, milyen feladatot kapott Pál a megtérése után: *„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek"* – ezt mondja az Úr. Tehát a megtéréssel „országváltás" történik. Szellemi országváltás és gazdacsere. Jézus megvásárolt – vére által – a Sátán hatalmából, és átvisz Isten országába.

Szeretem erre a nagy változásra a telek és a rajta lévő ház képét használni. A megtéréssel új Gazda nevére írják a telket és házat. Semmi nem változott még. Ugyanúgy dülöngél a kerítés, nagy gazok nőnek az udvaron, és talán a házra is ráférne egy alapos felújítás. Mégis a gazdaváltással hatalmas változás indul be. Ha az a gazda gondos, jó tulajdonos, hamarosan jelentkeznek az első jelek, észrevehető lesz a változás. Hosszabb távon pedig rá sem lehet ismerni arra a telekre és házra, olyan mérvű átalakítás történik.

Azért is jó ez a hasonlat, mert az új gazda ütemezi, milyen sorrendben végzi el az átalakítás munkáját.

Amikor valaki átadja az életét az Úrnak, ezzel kimondja:

– Uram! Mostantól tied vagyok mindenestől. Mondd meg, mit tegyek, és én szeretném cselekedni a Te akaratodat az életem minden területén.

Erről szól a kiemelt ige a fejezet elején: *„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai."* (Pál levele a Rómaiakhoz 8. rész 14. vers)

Egyik ifjúsági konferenciánkon többek között egy húszéves fiatalember is meghozta élete nagy döntését, Jézust fogadta Megváltójának és Urának.

Amikor hazament, még aznap este odaállt a szülei elé azzal a mondattal:

– Most megbotránkoztok bennem.

Felment az emeleti szobájába, és lehozott tizenkét gitárkottát. Egyenként több ezer forintot ért mindegyik. Azt mondta szülei megdöbbenésére, hogy ő ezeket négy budapesti üzletből lopta össze. Azután úgy folytatta:

– Holnap visszaviszem mindegyiket.

Édesanyja zavarában annyit mondott:

– De legalább úgy, ahogyan elhoztad.

– Nem – válaszolta –, odamegyek az üzletvezetőkhöz és megmondom nekik: – Ezeket a könyveket önöktől loptam el. Most visszahoztam. Megismertem Jézust és megértettem, hogy rendeznem kell ezt a kérdést. Mondják meg, mennyit fizessek büntetésül.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 38 (Black plate)

Másnap a barátjával elindultak a körútra. Az első üzletben ráripakodott a vezető:

– Tegye le és tűnjön el! Talán azt várja, hogy megköszönjük?

A másodikban azt mondta a vezető:

– Derék apja lehet magának. – Úgy gondolta talán, hogy az apja küldte vissza a könyvekkel?

A harmadik üzletben megkérte az üzletvezető, hogy legalább mutassa meg, hogy vitte ki a figyelőkamerák ellenére is a könyveket. Megmutatta, melyik sarokban gyűrte bele a kosárból a táskájába őket.

A negyedik üzlet vezetőnőjének könnyes lett a szeme, amikor meghallotta, amit a fiú elmondott. Bizonyára érzékelt valamit abból, hogy itt többnek kellett történni, mint hogy egy húszéves fiú csak úgy visszajöjjön. Amikor pedig beszámolt a fiú az útjáról, olyan öröm sugárzott róla, amilyet addig még nem élt át. Mert amikor engedelmeskedünk az új Gazdának, akkor különös békesség és öröm járja át a szívünket.

Amikor ezt az általam ismert esetet elmondtam egy férfikonferencián, valaki megszólalt a csoportból.

– Most én mit csináljak? Az egész házamat úgy építettem, hogy abban egyetlen gerenda és egyéb anyag sem jött tiszta forrásból. Szedjem szét az egészet? Azt sem tudom, mit honnan hoztunk.

Azt válaszoltam, hogy ne szedje szét. De adja át az Úrnak, kérje, hogy tisztítsa meg a házat és szentelje meg.

Ilyenkor az a kép jut eszembe, ami nagyon meglepett nem sokkal a rendszerváltás után. Jöttem be kocsival a Duna-parton, a Soroksári úton. Nézem a Gellért-hegyi Szabadság-szobrot. Valami fehér leplet lengedeztetett rajta a szél. Otthon tudtam meg, hogy néhány napig ezzel a lepellel jelezték, hogy a Szabadság-szobor most már mást jelent az ország népe számára. „Megtisztították." Nem bontották le és nem építettek újat helyette.

Sokszor a mi életünkben is vannak területek, amelyeket így tisztít meg az Úr. Legyünk készen arra, hogy ha valamit rendezhetünk, rendezzük.

Általános tapasztalat, hogy megtérés után elrontott kapcsolatok rendeződnek. Mégpedig általában úgy, hogy az Úrtól bocsánatot kapott ember már bocsánatot tud kérni a másiktól, akivel rendeznivalója van. Még akkor is, hogy ha az ő része kisebb abban a haragban.

Természetesen a telken és a házon nem csak bontási, tisztítási feladatok vannak, hanem megkezdődik az újjáépítés is. Életvitelben, szokásokban, időbeosztásban, értékrendváltozásban nagy átalakulás megy végbe az újjászületett ember életében. Olyan új építkezés történik, amely mindhalálig tart.

Néha egészen látványos a változás, máskor a hétköznapok lassú átalakulása követi az új Gazda befogadását.

Egy házaspár harmadik gyermekének keresztelését készítette elő, amikor a férj-

feleség már a válás szélén álltak. Úgy gondolkodtak, hogy a gyermek azért ne maradjon ki abból, amit a másik kettőnek megadtak. De azt is elhatározták, hogy a keresztelés bejelentésekor egy szót sem szólnak válási szándékukról a lelkipásztornak, nehogy ez akadálya legyen a keresztelésnek.

Amikor az előkészítő beszélgetésen voltak, szó szót követett, és összevesztek a lelkész előtt, kiteregettek mindent, már nem lehetett visszakozni. A férj azt mondta:

– Értse meg, nagytiszteletű úr, nem tudok más lenni.

A lelkész külön beszélgetett a férfivel, majd elvitte magával egy lelkigondozói hétre. A vállalkozó fiatalember – aki egyébként gyermekkorában járt hittanra is – megtért azon a héten. Ezt követte felesége részvétele egy női héten. Ő is megtért. Kiderült, nem hogy nem kell elválniuk, hanem az azóta eltelt évek során nyolcra szaporodott a gyermekeik száma. Az már csak Isten különös kegyelmének a ráadása, hogy évek múlva ez a férfi lett a gyülekezet főgondnoka, és áldott munkával építették lelkipásztorával együtt a gyülekezeti család lelki és anyagi életét.

A fejezet elején egy másik igét is megjelöltem. Pál levele a Galatákhoz 2. rész 20. verse így hangzik: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem: azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem."*

Különös, nehezen érthető ige ez. Pedig fontos megértenünk a mondanivalóját.

Hogy mondhatja az apostol, hogy *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve"*? Ott sem volt Jézus keresztjénél. De amit Jézus a kereszten tett érte, azzal a lehetőséggel élt az apostol.

A kereszten Jézus nem csak a bűneink büntetését vállalta fel, tehát nem csak a romlott fa alatti férges gyümölcsöket takarította el, hanem a „romlott fával" is elbánt. Azaz: a megromlott természetünket is halálba vitte.

Ha megkérdezzük: – Mikor nem követ el bűnt egy ember már soha? – Ha meghal – ez a jó felelet. Mert akkor a megromlott természetünk tovább már nem „működik".

De nem kell ahhoz testileg meghalnom, hogy a megromlott természetemet halálba adjam. Jézus a kereszten lehetőséget szerzett arra, hogy kimondjam: a kereszten, azaz a halálban a helye a születésem szerinti bűnt hordozó természetemnek. El akarok válni tőle, nem kívánom teljesíteni az akaratát. – Természetesen ezt csak hitben tehetem meg, mert amíg élek ezen a földön, a régi természetemmel „társbérletben" kell élnem. De már úgy élhetek, hogy „elváltam" tőle, és egy új természetet fogadtam be az életembe, mégpedig Jézus természetét. Erre mondja az apostol: *„Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem – azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem."*

Az újjászületett ember életében tehát két természet van: a régi, az örökölt, amely soha sem változik meg – és az új, amelyet Jézus a Szentlelke által hoz be, és amely nem a régi természetre jellemző, hanem Jézusra jellemző gyümölcsöket érlel a hívőben.

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 40 (Black plate)

Hogyhogy nem változik a régi természetünk? – kérdezhetné valaki. Hiszen akkor nem lehetne javulni, formálódni, nevelődni.

Alapjaiban, a motívumaira nézve nem változik, mert nem is teheti.

Egy nagy dohányos rádöbbent, hogy a dohányzása káros szenvedély. Nagy akaraterővel „legyőzte" a szenvedélyét. De az ismerősei, barátai között nyomban nekiesett annak, akit dohányozni látott.

– Ugye nincs akaratereje? – győzködte olyan hévvel, hogy azt mondták, akik ismerték: bárcsak dohányozna még, akkor elviselhetőbb volt, mint ilyen „megtisztult" állapotban.

Egyik barátom, aki a hit dolgai iránt nagy lelkesedéssel érdeklődött, egyszer azzal állított be hozzám:

– Még három dolgon kell úrrá lennem, és akkor már minden rendben lesz az életemben. – El is mondta, hogy néha a feleségével szólalkozik össze keményen, aztán a kamasz nevelt fia szemtelenségeit nem tudja elviselni, és a munkahelyén káromkodni szokott. Ha sikerül ezekben is megváltoznia, akkor minden rendben. – Gratulálok – mondtam neki –, de a három helyett lesz hat másik. – Nézett rám, hogy viccelek, vagy el akarom kedvetleníteni a „megszentülése" útján.

Ma már tudja ő is, hogy nem megy a régi természetünk átalakítása.

Egy ember telket vásárolt. Igaz, hogy nagy kövek is voltak a telken, de így olcsóbban hozzá jutott. Gépeket, munkásokat fogadott, elszállították a köveket. Hozzálátott az ásáshoz. Minduntalan kisebb-nagyobb kövekbe ütközött. Erre azért nem számított. – De hívta barátait, és két ásónyomnyi mélyen megtisztították az egész kertet. – Nekilátott a faültetéshez. – Ahogy mélyebbre ment, koppant az ásó… kiderült, hogy az egész kert alatt egy hatalmas egybefüggő szikla van a mélyben.

Így van ez a természetünkkel is. Felszínesen néhány problémásabb dolgot látunk. Akik közel vannak hozzánk, már jóval több kisebb-nagyobb „követ" felfedeznek. Ha Isten világosságában megismerjük magunkat, meglátjuk, hogy alapjaiban ott a „szikla" az életünkben. Ezért olyan hatalmas hír, hogy Jézus „keresztre vitte" a javíthatatlan régi természetünket is. Ha elhisszük ezt, és készek vagyunk beleegyezni, hogy ott a kereszten a helye, halálban a helye, akkor mi is befogadhatjuk Jézust, azt az új természetet, amelyet Ő tud élni bennünk. Az új természet ízeit így olvassuk a Bibliában: *„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség".* (Pál levele a Galatákhoz 5. rész 22. vers)

Az rossz hír, hogy a halálba küldött régi természetünk nem kíván halálban maradni. Nagyon is élni akar, és visszafoglalni a régi jogait. – Az újjászületett ember életében megkezdődik a „hit szép harca". Azaz harc az új és a régi természet között. Ha a réginek engedünk, az jelenik meg életünk „képernyőjén". Ha az újat „tápláljuk", engedjük érvényre jutni, akkor az új gyümölcsszemei „érlelődnek", és lesznek mások és a magunk számára is jóízűvé.

Nem „szent fazekakat", ájtatoskodó embereket szeretne Isten faragni belőlünk, akik átadjuk magunkat az ő uralma alá. Emberré akar tenni bennünket! Úgy, ahogy Ő elképzelte a teremtés csodálatos rendjében. Olyan emberré, házastárssá, szülővé, gyermekké, munkatárssá, baráttá szeretne tenni bennünket, ahogyan az Ő jó rendjében ez mindnyájunk örömére megvalósulhat. Ehhez adja az igéjét nekünk „üzemanyagként", a gyülekezeti testvéri közösséget és a templomot, mint áldott „rendelőt".

Egy nagyapa sétáltatta kisunokáját, orvos szülők gyermekét a nagy templom előtt. Az unoka megkérdezte:

– Ebben a nagy házban ki lakik?

– A Jóisten! – felelte a papa.

Kis szünet után megszólalt ismét az unoka:

– Az nem lehet. Azt mondtátok, hogy a Jóisten a mennyben lakik.

Bajban volt a nagypapa, hogyan vágja ki magát. De megtette:

– Igen. Jól tudod. A mennyben lakik, de itt van a rendelője.

Amíg e földön élünk, mindig szükségünk lesz a „kezelésre".

Megfigyelhetjük a Bibliában, hogy a bűnesetig nem volt templom az Édenkertben, mert nem volt rá szükség. Együtt lüktetett az emberpár élete a Teremtőjével. A mennyben sem lesz templom, mert ott újra – így olvassuk a Jelenések könyvében – *„Isten lesz minden mindenekben".* De a kettő – az Éden és a menny – közötti időben mindig szükség lesz a „kezelésre".

A fenti témával kapcsolatban elmondom azt a kedves kis történetet, amelyet egy kislányról hallottam, akit fogorvosi rendelőbe kísért az édesapja. A kislány csacsogott össze-vissza, izgalmában is beszélt, csak hogy húzza az időt. Eljött a pillanat, amikor a fogorvosi székbe kellett ülnie. Nagy izgalmában megszólalt:

– Doktor bácsi! Kettőt kérdezhetek?

– Kérdezz, kislányom.

– Tudsz fogat húzni?

– Igen, tudok – felelte elmosolyodva az orvos.

– És szeretsz engem?

– Szeretlek, kislány!

– Akkor kinyitom a számat.

Kérdezd meg, Kedves Olvasó: – Isten, értesz ehhez a világhoz? Értesz az emberi élethez? Ismered a problémáimat, és tudsz velük valamit kezdeni?

Ő azt feleli: – Igen, értek ehhez a világhoz, és a te életedhez is, hiszen mindkettőt én teremtettem.

Akkor még kérdezd meg: – És szeretsz engem?

Ő a keresztre mutat a Golgotán. Ha ez elég neked, te is add át magad az Ő „kezelésére".

4képkönyv.qxd 3/24/09 4:27 PM Page 42 (Black plate)

BEFEJEZÉS

„A Biblia üzenete 4 képben” – A teremtés üzenetétől az ember bukásán át eljutottunk a Jézus Krisztusban kapott megváltás örömhíréig, és a hittel megragadható új életig.

Még egy példa befejezésül.

Férj-feleség utazott a vonaton. Az intézkedő, mozgékony feleség a jegyváltás után odaadta a pénztárcát, vonatjegyet, sőt a kapukulcsot is nyugodt férjének, akiről tudta, hogy nála mindezek biztonságban vannak.

A vonatban ülve egyszer csak mosolyogni kezdett a férj.

– Mit nevetsz? – kérdezte a felesége.

– Azt, hogy milyen jó dolgod van. Csak arra kell ügyelned, hogy engem el ne veszíts a szemed elől. Amíg én megvagyok, megvan a kapukulcs, a pénztárca és a jegy is….

Annyi mindenre kell figyelnünk a mindennapi életünkben. A hívő élet lényege, hogy Jézust nem szabad „elveszíteni” szem elől. Amíg Ő „megvan”, addig nekünk is „jó dolgunk” van. Mert az új élet nem elmélet, nem „technika”, hanem Jézus jelenléte az ember életében.

Erről az új életről sokat tanít a Biblia. Ennek bővebb kifejtésére a könyv szerzője nem vállalkozott. A kis könyv célkitűzése az érdeklődés felkeltése volt.

Akinél ez sikerült, az úgysem nyugszik addig, míg folytatásra nem talál.

TARTALOMJEGYZÉK

Első kép.....6
Második kép 14
Harmadik kép 25
Negyedik kép 35
Befejezés 42